

ΑΓΓΕΙΕΣ

Έκδοση των Απανταχού Καίτσιωτών

ΕΩΡΑ: Πατησίων 4, Αθήνα 106 77 • Χρόνος πρώτος • Αριθμός Φύλλου 2 • Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος 2003

Χωριανοί και συμπατριώτες Φίλες και φίλοι αναγνώστες

Σας τόπαμε; Κόφαμε την πίτα. Μάλιστα. Ο Σύλλογός μας ύστερα από χρόνια και ζαμάνια, έκοψε πίτα.

Και περάσαμε πολύ καλά εκείνο το απόγευμα της 9-2-03. Ρωτήστε όσους παραβρέθηκαν.

Προτιμήθηκε μια αίθουσα εκατό ατόμων. Υπολογίσαμε πως τόσοι θα έρθουν για πρώτη φορά. Διοικώ, πάνω απ' όλα, σημαίνει προβλέπω. Θα μπορούσαν να βολευτούν μέχρι και 130 νομάτοι. Άλλωστε υπάρχει και η παροιμία «χίλιοι καλοί». Όι περίπου 75 που τίμησαν την εκδήλωση, όλοι καλοί. Και να ήθελε κανείς να κακιώσει, δεν θα είχε λόγους.

Δεν τηλεφωνήσαμε, δεν παρακαλέσαμε, δεν διοργανώσαμε ξεσηκωμούς και καθόδους. Η πληροφόρηση δόθηκε σαφέστατα και επαρκέστατα από την εφημερίδα μας.

Η ανταπόκριση αποδείχτηκε ικανοποιητική, παρότι μας βγήκε κόντρα και ο καιρός. Ετοιμόρροχο ανά πάσα ώρα και στιγμή, χαμηλές θερμοκρασίες και κρυολογήματα. Μας προστάτευε όμως πληρέστατα η ζεστασιά της αλληλοαποδοχής. Όσοι δεν ήθελαν, χάσατε. Κατ' αρχάς την ευκαιρία να ξαναίδωθούμε, να ακούσουμε «Καϊτσιώτικα», να διασκεδάσουμε.

Σ' αυτή την πίτα καταργήθηκαν οι τυπικότητες και οι αποστάσεις. Αναζητήθηκε η ουσία μέσα στο ταψί της οικογενειακής ατμόσφαιρας.

Κόφαμε λοιπόν την πίτα, που μας προμήθευσε δωρεάν και με δική του πρωτοβουλία ο Γιάννης Καλτσάς. Ένας Καϊτσιώτης που εξελίχθηκε σε σπουδαίο Ζαχαροπλάστη Αθηνών - Πειραιώς και Πειριχώρων. Τρία μεγάλα ταψιά για 120 απαιτητικούς.

Πρόθυμες και οι επιχειρήσεις Χατζηαργύρη να μας προσφέρουν, όση πίτα θέλουμε. Η πρότασή τους ήρθε μια μέρα αργότερα, αφότου είχαμε αποδεχθεί την προσφορά του Γιάννη.

Άφθονα και τα επικαιρικά γλυκίσματα. «Ένα ντέλο» κουραμπιέδες και μελομακάρονα αγόρασε ο Μπάμπης Καρανούτσος και δίχως να μας υποχρεώσει να φωνάξουμε συνθήματα υπέρ της Α.Ε.Κ.

Σερβιρίστηκε όμως και μεγάλη δόση γέλιου και ευθυμίας. Μέσα από ρουμελιώτικα ανέκδοτα (Μπιλίρης - Κ. Κούτσικας) και από ένα ειδικό σκετσάκι με εκφράσεις καϊτσιώτικες, που έγραψε η Ευδοκία και το παρουσίασε με τη Μαρτη την Αργυρή.

Είπαμε και τραγούδια του παλαιού καιρού. Ξεθηκάρωσαν το χάρισμα του λαϊμού τους, η Σοφία Ελευθερίου και ο Απόστολος Λιανοπίτης. Συμμετείχαν ο Γραμματέας του Συλλόγου, ο δικηγόρος Γρηγ. Αθανασίου και με ένα τσάμικο ο Γιάννης Καλτσάς. Χρήσιμη και η ωραία φωνή της Ασπασίας, που ξεχώριζε στις ομαδικές ανταποκρίσεις.

Το πρόγραμμα παρουσίασε ο Θανάσης Τσεκούρας.

Παραβρέθηκαν και χαιρέτισαν την εκδήλωση, ο Πρόεδρος του Τοπικού μας Συμβουλίου Γιώργος Μόσχος και ο Αντιδήμαρχος Ξυνιάδος Δημ. Καρέλης, συνοδευόμενος από τη σύζυγό του.

Παραβρέθηκε η αγάπη, η ωραία διάθεση, η θέληση για επικοινωνία.

Και ας υπενθυμίσουμε. Όταν σχηματίσαμε το νέο Διοικητικό Συμβούλιο, αποφασίσαμε να βάλουμε στη σκάφη δημιουργίας τρεις δραστηριότητες. ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ - ΠΙΤΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ.

Η εφημερίδα με τη νέα της μορφή δίνει το δεύτερο παρόν. Η Πίτα διεκδικεί την εδραίωσή της και θα επιβάλει τη γεύση της. Οι Εκδηλώσεις θα αναπτυχθούν μέσα στα νέα τους δεδομένα.

Ο Σύλλογος, αποδεικνύει πως διαθέτει οντότητα. Το Δ.Σ. προσπαθεί να εμφανίσει τη συνέπειά του και την καλή θέληση των μελών του.

Άντε και του χρόνου.

Όσο για τώρα ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

Άρθρο της Προέδρου

Μια φορά κι ένα καιρό υπήρχε μια χώρα. Την έλεγαν Δολοπία. Βρίσκονταν διάβασα σ' ένα λεξικό, του Ιωάννη Σταματάκου, μεταξύ Θεσσαλίας και Ηπείρου. Οι Δόλοπες ήταν Θεσσαλικός λαός, που κατοικούσε νοτιοδυτικά της σημερινής Θεσσαλίας και εξέλειψε ως έθνος τον πρώτο περίπου π.Χ. αιώνα.

Οι Αγγειές - ή καλύτερα αι Αγγειαί - ήταν μια από τις σπουδαιότερες πόλεις της αρχαίας Δολοπίας, που καταστράφηκε από τους Αιτωλούς το 198 π.Χ.

Οι Αιτωλοί ήταν κάτοικοι της Αιτωλίας, χώρα καταλαμβάνουσα το κεντρικό και βόρειο ανατολικό τμήμα του σημερινού Νομού Αιτωλοακαρνανίας. Ήταν λαός, που έφερε την υπαρξή του ήδη απ' τους Ομηρικούς χρόνους. Φημίζονταν λένε, για την ανδρεία του και επιδίδονταν συνήθως στη ληστεία, που του εξασφάλιζε πολλά κέρδη.

Οι Αγγειές όμως είχαν κατοίκους, που διέθεταν ψυχή και όνειρα! Μπορεί οι Αιτωλοί ή και οι βάρβαροι Ρωμαίοι να λεηλάτησαν τα εδάφη τους. Μπορεί να ξεθεμελίωσαν τα όνειρά τους, για να εξασφαλίσουν ίσως κέρδη και δόξα εφήμερη. Οι ψυχές όμως των Αγγειατών ταξίδεψαν και ταξίδεύουν στο χρόνο. Ταξίδεύουν φαίνεται και κομίζουν μηνύματα αθανασίας για τη γη τους.

Ο Σιδηροδρομικός σταθμός Αγγειών στέκει ολόρθιος στο χρόνο. Άξιοι πρόγονοι μας και πιστοί απόγονοι των Αγγειατών δεν ήπιαν απ' το νερό της λησμονιάς, που έρεε ακατάπαυστα απ' τους καιρούς των Αιτωλών ή των βάρβαρων Ρωμαίων. Έδωσαν το όνομα της ιστορικής τους πολιτείας στον πρώτο δημόσιο συγκοινωνιακό κόμβο της περιοχής. Σήμερα ο σιδηροδρομικός σταθμός του χωριού μας, που τόσα χρόνια ανέθρεψε, ξεπροβόδισε και καλοδέχτηκε ανθρώπους κι όνειρα της ευρύτερης περιοχής, στέκει ολόρθιος μεν, πληγωμένος δε. Κι απ' τις πληγές του αγαπητοί συγχωριανοί, φίλες και φίλοι αναγνώστες ρέει το νερό της μνήμης.

Μ' αυτό το νερό αγαπητοί, ξεπλύναμε κι εμείς τα χέρια μας κι αγκαλιάσαμε τις ρίζες της αλήθειας (α + λήθη = όχι λησμονιά).

Έτσι εγκύψαμε στην αδιάσπαστη συνέχεια του Ελληνισμού των Αγγειών που σήμερα χρωματίζεται με τα ξωκλήσια της Παναγιάς του Αη Γιώργη και της Αγιάς Παρασκευής.

Οι κράζουσες σιωπές αυτών των ξωκλησιών καθώς αγναντεύουν το κατωχώρι, την ΚΑΪΤΣΑ μας δέονται για πίστη, εξομολόγηση και α-λήθεια.

Γ' αυτό αγκαλιάζουμε τη ΜΑΚΡΥΠΡΑΧΗ λατρεύουμε την ΚΑΪΤΣΑ και ταυτόχρονα αναρωτιόμαστε:

Ποιος ξέρει από ποιους καιρούς πηγάζουν τα νερά,
που στέριωσαν στη γη μας αυτούς τους γέρο πλάτανους,
που δροσίζουν τα όνειρά μας;

Έτσι ομολογούμε, όπως ίσως και πολλοί από σας πιας:

Κάθε φορά, που κοιτώ το γέρο πλάτανο στην άκρη στο ρέμα νοιώθω τις ρίζες των προγόνων, να στάζουν στη σκέψη και στο αίσθημά μου. δροσίζουν τις ξέρες των καιρών. Μιλώ με τις φωνές τους. Φωνές αρχαίες, Μα τόσο νέες!

Κάθε φορά που κοιτώ το γέρο πλάτανο στην άκρη στο ρέμα ακούω μέσα μου μια μουσική απ' τα βάθη του χρόνου. Μουσική αρχαία, μα τόσο νέα!

Με τέτοιες σκέψεις αγαπητοί συγχωριανοί, φίλες και φίλοι αναγνώστες, υιοθετήσαμε την άποψη να συνεχίσουμε την έκδοση της εφημερίδας μας των απανταχού ΚΑΪΤΣΙΩΤΩΝ που σήμερα ακούμε και στο ΜΑΚΡΥΠΡΑΧΙΩΤΕΣ με τη νέα ονομασία «ΑΓΓΕΙΕΣ».

Αγαπητοί συγχωριανοί, φίλες και φίλοι αναγνώστες δεν απαξιώνουμε την ΚΑΪΤΣΑ, έτοις κι αλλιώς αυτή την έχουμε στην καρδιά μας, απλά διεκδικούμε ό,τι μας ανήκει και βέβαια προσπαθούμε να δειξουμε τις ρίζες μας. Κι αυτές διαπιστώνουμε ότι κρατάνε απ' την εποχή των ΑΓΓΕΙΩΝ τουλάχιστον.

Τέλος ευχόμαστε εγκάρδια σ' όλους καλή Ανάσταση. Ανάσταση και στις ψυχές μας

ΛΟΓΙΑ ΑΝΑΓΓΕΙΑΙΑ

Ειδήσεις - Σχόλια - Επικοινωνία

Στις σελίδες που ακολουθούν, αφαιώνουμε τα κείμενα των γνωστών συνεργατών και αρχίζουμε να προβάλλουμε και νέα ονόματα. Οι «Αγγείες» είναι χωράφι όπου μπορούν να φυτέψουν όλοι τις απόψεις τους. Όχι όμως και ξέφραγο αμπέλι.

◆◆◆

Στο χωριό μας λειτουργεί μονάδα εκτροφής χοίρων του συχωριανού Κώστα Γρ. Μέλισσα. Ο αγαπητός επιχειρηματίας, εγκατέλειψε την τσιμεντούπολη της Αθήνας και εργάζεται δημιουργικά με την οικογένεια του στην ομόρφη Καΐτσα.

Κώστα, καλή δύναμη και παραγωγή, κράτησε μας και καμιά τσιγαρόθρα, αν προκύψει. Βάλε και τίποτα δέρματα στην άκρη. Πού ξέρεις αν δε χρειασθούμε στο μέλλον και κανένα γουρνοτσάρουχο...

◆◆◆

Ίσως και άλλοι νέοι εγκατασταθούν στη Γενέτειρα για να εργασθούν στο Λατομείο του Κούμαρου, που λειτουργεί μέσα σε Καιτοικά εδάφη από την ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΕΡΠΑ Α.Ε.

Εξυπακούεται πως από το άριστης ποιότητας πετρώδες υλικό του Κούμαρου, θα εξασφαλισθούν έσοδα για το Συνεταιρισμό του χωριού μας και για το Δήμο. Σε καλή μεριά.

Στο Λατομείο έπιασαν δουλειά οι Γιώργος και Κώστας Γιαννακάκης, Φώτης Δασκαλόπουλος, Κώστας Καρανούτσος, Νίκος Μόσχος Κώστας Σάββας, Γιώργος Σπουρνιάς, Γιώργος και Ηλίας Τριαντόπουλος.

Να λοιπόν ένα νέο νταμάρι ανθρώπινης παρουσίας.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΥΜΕ

Στο Γουδί και στην οδό Παπανδρέου 52-54 λειτουργεί κατάστημα - πιτσαρία των συγχωριανών μας αδελφών Κωνσταντίνου και Χρυσούλας Μάρου.

ΠΙΤΣΑ ROMA και τα συναφή μαζί με άριστη εξυπηρέτηση και αρχοντιά... Υπάρχουν καλές θέσεις για τους ΚΑΪΤΣΙΩΤΕΣ.

◆◆◆

Στα καμίνια του Πειραιά και στην οδό Φαλήρου 43, λειτουργεί βιοτεχνία και έκθεση τεντών σε υπερσύγχρονους και καλόγουστους χώρους των συγχωριανών μας Βασίλη Δράμαλη και Παναγιώτη Μελισσά. Με προθυμία και τέχνη εξυπηρετούν όλους τους πελάτες, αλλά αν πάει κάποιος ΚΑΪΤΣΙΩΤΗΣ, του εξηγούνται γενναία... Έρχεται καύσωνας...

◆◆◆

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Στο νησί των ΦΑΙΑΚΩΝ, στην ΚΕΡΚΥΡΑ, λειτουργούν και υπόσχονται αξέχαστες διακοπές τα πολυτελή διαμερίσματα (Christine Apartments) του συγχωριανού μας κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ. Στους φίλους αναγνώστες των «ΑΓΓΕΙΩΝ» ο αγαπητός ΒΑΣΙΛΗΣ προσφέρει έκπτωση 15% επί των κανονικών τιμών. Επισκεφτείτε τα. Η ΚΕΡΚΥΡΑ θα σας γοητεύει. Ο κ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ και οι συνεργάτες του θα σας εξυπηρετήσουν. ΚΑΛΕΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ.

Ξεχειλίζουμε από αισιοδοξία

Στο Φράγμα Σμοκόβου, το νερό ανεβαίνει, Έχει καλύψει πάνω από τα 3/4 της προβλεπόμενης έκτασής.

Τα εδάφη της πρώην Λίμνης Ξυνιάδος, το έμαθαν και ζηλεύουν.

Χορός στη Λαμία

Επιτυχία μεγάλη παρουσίασε η Συνεστίαση που διοργάνωσε την Τσικνοπέμπτη ο Σύλλογος Καιτοιωτών Λαμίας. Έφαγαν, ήπιαν, γλέντησαν, χόρεψαν, Καιτοιωτέψαν. Πάντα τέτοια και καλύτερα.

Καλοί Σαμαρείτες

Σχεδόν τριάντα άνθρωποι του χωριού μας έσπευσαν πρόθυμα κάτω από αντίξεις καιρικές συνθήκες με προσωπικές προσπάθειες ή με τη βοήθεια τοπικών παραγόντων να προσφέρουν αίμα στο Νοσοκομείο Λαμίας για τη ζωή της συγχωριανής μας Αικατερίνης Απ. Μπουλούζου, που τραυματίστη-

κε βαριά στις 10-2-03 στη Λαμία.

Καλοί μας Καιτοιώτες, δεχθείτε τα ταπεινά μας συγχαρητήρια. Ο Σύλλογός μας έκανε ότι μπορούσε καλύτερο για την προσφορά αίματος για λογαριασμό της Κατερίνας.

Καλή ανάρρωση ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

◆◆◆

Χιόνι μπόλικο έπεσε και φέτος στο χωριό μας. Βρήκε όμως αντίπαλο την κοινοτική μέριμνα. Ο συστηματικός εκχιονισμός επέτρεψε στους Καιτοιώτες να επικοινωνούν, όχι μόνο με τα τηλέφωνα.

Όμως ο φωτισμός του χωριού μας, κύριοι αρμόδιοι, παρά τις επίμονες αιτήσεις μας δεν συντηρείται έγκυρα και έγκαιρα. Ζητείται Ελπίς.

ΠΟΙΗΣΗ

Έφτασε στα χέρια μας η ποιητική Συλλογή του Ομβριακή λόγιου και νομικού Ήρακλή Καρυώτη «ΜΙΚΡΗ ΕΛΕΓΓΕΙΑ» τυπωμένη πολυτονικά.

Περιμένοντας τη νέα του Δουλειά, τον αφήνουμε ν' αφουγκράζεται «στους γαλάζιους τάφους -των χελιδονιών που δεν ήρθαντι επέσαν μεσοπέλαγα- πνίγοντας τα τριαντάφυλλα της άνοιξης».

Για την 25η Μαρτίου....

Στην Πλατεία της ΚΑΪΤΣΑΣ χόρεψαν, απάγγειλαν ποιήματα, έπαιξαν μικρά θεατρικά δρώμενα για να τιμήσουν την εθνική μας γιορτή τα Καιτοιώτουλα του Σχολείου. Μπράβο, και του χρόνου...

ΣΠΟΥΔΕΣ - ΠΤΥΧΙΑ

Ο Γιάννης Τσιάγκας του Κων/νου (εγγονός της Αντιγόνης), πέρασε και παρακολούθει τη Σχολή πολιτικών Μηχανικών του Ε.Μ.Πολυτ.

Ο Απόστολος Χριστοδούλου του Νικολάου, γιος της Κασσιανής και εγγόνος του Δημητρίου Σαμαρά, πέτυχε και παρακολούθει τη Σχολή Εφαρμοσμένων Μαθηματικών και Φυσικών Επιστημών του Ε.Μ.Πολυτ.

Η Άρτεμις Κουτρούμπα του Βασιλείου και της Μαρίας, πέρασε και παρακολούθει τη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Σε όλα τα παιδιά θερμά συγχαρητήρια και καλές σπουδές.

◆◆◆

Οι επιστολογράφοι και νέοι συνεργάτες, μη γράφετε πάνω από δυο σελίδες γραφομηχανής. Δηλαδή 60 - 64 σειρές.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Το Διδακτικό Προσωπικό του Δημοτικού Σχολείου και Νηπιαγωγείου Μακρυρράχης θέλουμε να ευχαριστήσουμε θερμά τους: κ. κ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟ ΠΕΤΡΟΥ,
ΜΑΙΡΗ ΑΡΓΥΡΗ ΛΑΙΜΟΥ
ΙΟΥΛΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΕΥΦΜΙΑ ΜΠΙΛΙΡΗ

Για την ευγενική προσφορά βιβλίων και χρηματικού ποσού 200€ για την αγορά βιβλίων παιδικής λογοτεχνίας. Η προσφορά τους υπήρξε σημαντική για τις ανάγκες του νεοίδρυθεντος νηπιαγωγείου.

Παρακαλούμε όπως γραφτεί η επιστολή στην εφημερίδα σας.

Με τιμή Η Διευθύντρια του Σχολείου
ΝΑΚΑΚΗ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ
Η Διευθύντρια του Νηπιαγωγείου
ΜΠΟΥΡΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ Τ.Σ. Κ. Γ. ΜΟΣΧΟΥ ΣΤΗΝ ΠΙΤΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

«Αγαπητές φίλες, αγαπητοί φίλοι. Καιτοιώτες και Καιτοιώτισσες. Η παρουσία μου σήμερα εδώ, υποδηλώνει τους ισχυρούς δεσμούς όλων σας κατάγονται από την Καΐτσα. Είτε κατοικούν εκεί, είτε όχι.

Το γεγονός ότι ο Σύλλογος των εν Αθήναις Καιτοιωτών παραμένει επί σειρά ετών ισχυ-

ρός, με έντονη δραστηριότητα, συμβάλλοντας στις ανάγκες του χωριού με διάφορους τρόπους, οφείλεται τόσο στην αγάπη των μελών του για τον τόπο καταγωγής, όσο και στις ικανότητες των μελών των Διοικητικών Συμβουλίων.

Τηρώντας τις παραδόσεις μας και μένοντας πιστοί στις αξίες με τις οποίες όλοι μεγαλώσαμε, θα συνεχίσουμε την προσπάθεια με αγάπη, ενότητα και ενδιαφέρον. Σας ευχαριστώ πολύ και εύχομαι σε όλους υγεία και φωτιση Θεού».

Χρεώθηκε υπόσχεση

Στην εκδήλωση της πίτας μιλώντας ο αντιδήμαρχος του Δήμου μας Δημήτρης Καρέλης τόνισε μεταξύ άλλων: Θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι δεν κινδυνεύουν οι καλοκαιρινές εκδηλώσεις. Καθόσον μας αφορά και με πνεύμα συνεννόησης, μπορεί να γίνουν καλύτερες.

Καιτοιώτικη Τερψιχόρη

Την Καθαρή Δευτέρα, 10/3/03 σε κεντρική εκδήλωση του Δήμου Ξυνιάδος, που πραγματοποιήθηκε στην Ομβριακή, πήραν μέρος οι νέοι της χορευτικής ομάδας της Καΐτσας. Τους θαυμάσαμε, τους χειροκροτήσαμε και τους ευχόμαστε καλή συνέχεια.

Τη χορευτική ομάδα των μεγάλων αποτελούν: Βλαχάκης Βασιλείος, Ζαβός Νικόλαος, Θανασίας Αναστάσιος, Θανασία Ευαγγελία, Θανασία Μαρία, Καραμέρη Ιωάννα, Καραμέρη Παναγιώτα, Κοκκάλα Σοφία, Μπετχαβά Δήμητρα, Χαϊνής Νικόλαος, Χαϊνής Χρήστος.

◆◆◆

Διαθέτουμε και χορευτικό όμιλο μικρών, που τον απαρτίζουν οι: Αναστογιάννη Κων/να, Αναστογιάννη Νικολέτα, Βασικώστας Αλέξανδρος, Θανασία Βασίλης, Θανασία Δήμητρα, Θανασία Ιλιάνα, Κλασσίνα Ελένη, Κλασσίνα Νικόλαος, Παπαδοκωτσόλης Ιωάννης, Παρούση Ελένη.

Αν ξεχάσαμε κάποιο όνομα, ζητούμε συγνώμη και θα το αναφέρουμε στο επόμενο φύλλο.

Απάντηση και παραίτηση Κ. Μπιλίρη

Νίκο Καραϊσκο - Λαμία. Είναι ολοφάνερη η προσπάθειά σου να πνίξεις στη λάσπη της άρνησης την εφημερίδα του Συλλόγου.

Άμαν αδερφέ μου! Ούτε βαλτός να ήσουν! (Μήπως είσαι;) Στέλνεις τόσο κειμένο για να χαρακτηρίσεις τα πάντα στραβά κι ανάποδα. Τίποτα θετικό για σένα δεν έχει αυτή η εφημερίδα; Τίποτα καλό δεν υπάρχει στις 12 σελίδες της;

Μα τόση εχθρότητα! Τόσος παπαδοκοτσωλισμός!

Δείξε μας εφημερίδα καλύτερη σε πανελλήνιο επίπεδο Συλλόγων και Αδελφοτήτων. Περ. Η τάξη είναι καλύτερη από τις «Αγγείες». Δε θα βρεις. Το δικό σου κείμενο μας τα χαλάει. Όμως τι να γίνει; Τα καρύδια έχουν και τασόφλια.

Η ποιότητα, η αρχιτεκτονική και το επιλεγμένο μωσαϊκό της, ύλης μας, ανεβάζουν πολύ ψηλά το αποτέλεσμα. Όλο και περισσότεροι, όλο και εκλεκτότεροι επιθυμούν συνεργασία.

Το άλλο το υπολόγισες; Κάθε σελίδα κοστίζει 50 ευρώ. Επιτρέπεται να τη γεμίζουμε σφ

Αγαπητοί φίλοι, γεια και χαρά!

Συγκίνηση με πλημμύρισε όταν ο ταχυδρόμος μου έφερε το όμορφο έντυπο «Αγγείες»!

Κι' όταν είδα τη φωτογραφεία του Σιδ. Στ. Αγγειών ένα δάκρυ νότισε το πρόσωπό μου.

Εκεί έζησα τα τρία πρώτα χρόνια της καριέρας μου, σαν Σταθμάρχης. Όταν το 1960, μετά τη Σχολή τοποθετήθηκα στο Σ.Σ. Αγγειών, αισθάνθηκα τόσο μόνος, ώστε αποφάσισα να παρατηθώ! Η απόφασή μου άλλαξε όταν γνώρισα και «δέθηκα» με τους υπέροχους Καΐτσιωτες, τους καλοσυνάτους Μακρυρραχιώτες, ένοιωσα την «ανοιχτή» τους καρδιά, ήπια μαζί τους ένα ποτήρι κρασί, κουβεντιάσαμε για τα προβλήματα και τα βάσανα που μας ταλάνιζαν εκείνη την εποχή.

Στις αναμνήσεις και τις αναπολήσεις μου τώρα που διάβηκα τα εβδομήντα, τα πρώτα και όμορφα πλάνα είναι από τη ζωή μου στις Αγγείες.

Σας συγχαίρω, λοιπόν, για την όμορφη έκδοση και κυρίως, για τον Ιστορικό Τίτλο: «Αγγείες»! Επιθυμώ πολύ να έχουμε επαφή και σας χαιρετώ με φιλιά και εκτίμηση.

Δημήτρης Μαρίνης, Τ. Αρχιεπιθεωρητής ΟΣΕ

Στις ράγες της ανάμνησης Του Δημήτρη Μαρίνη

Θλίψη και μελαγχολία «έσφιξαν» την ψυχή μου, όταν διάβασα την «καταγγελία» του φίλου Κώστα Μπιλίρη, για τη θλιβερή εικόνα του σιδηροδρομικού σταθμού Αγγειών.

Πικραμένος, την ξαναδιάβασα, μη θέλοντας να πιστέψω ότι αυτό το, πάλαι - ποτέ, πρότυπο συγκρότημα, το πεντακάθαρο, κατάντησε, υπαιτιότητη κάποιων, σκουπιδότοπος, κοπροτόπι και «Εδέμ» των τρωκτικών.

Αισθάνθηκα σα να μούρθε στο ρουθούνι, η δυσφορία της Κόπρου του Αυγεία! Και σκέφθηκα πόσο ανιστόρητοι και κοινωνικά ανάλγητοι είναι κάποιοι «αρμόδιοι», που, αυθαίρετα, θεωρούν, ότι: Ελλάδα είναι μόνο η Αθήνα και η Θεσσαλονίκη, ενώ εσύ ξωμάχε: Καΐτσιωτη, Περιβολιώτη, Νεζεριώτη, Ομβριακήτη και... και... και... εσύ που, η ζωή όρισε «να φυλάττεις Θερμοπύλες», καταδικάζεσαι να «βράζεις στο ζουμί σου». Και γράφουν «στα παλαιότερα των υποδημάτων τους» τις θεσμικές υποχρεώσεις των σιδηροδρόμων, σαν οργανισμού κοινής αφέλειας.

Συνειρμικά αναπολώντας, «πετάχτηκα» στη μέρα που ήρθα να υπηρετήσω στο σταθμό Αγγειών, στα τέλη του καλοκαιριού του 1960.

Βρήκα εκεί τους σταθμάρχες: Στάθη Ζησίμου και Θεμιστοκλή Καρπούζα, εγώ δε, αναπλήρωσα τον μετατεθέντα σταθμάρχη Νίκο Παππά.

Συμπλήρωσα, λοιπόν, τη σταθμική τριανδρία, δεδομένου ότι ο σταθμός είχε 24ωρη λειτουργία.

Τάχασα λίγο, αντικρίζοντας ένα συγκρότημα σε άψογη εργασιακή δραστηριότητα. Στο ένα κρηπίδωμα, τα ανοιχτά 4αξονικά βαγόνια, γεμίζονταν μετάλλευμα κι ετοιμάζονταν να σταλούν στη Στυλίδα και Αγιά Μαρίνα, όπου γινόταν μεταφόρτωση στα πλοία για το εξωτερικό.

Στο άλλο κρηπίδωμα στ' ανοιχτά βαγόνια φορτώνονταν σακχαρότευτλα για το εργοστάσιο σακχάρεως. Πιο κάτω τοποθετούνταν τα βαγόνια - κλούβες, που σε λίγες ημέρες, οι νομάδες κτηνοτρόφοι, θα φόρτωναν τα ποιμνιά τους για τα χειμαδιά. Προετοιμάζονταν οι αλλαγές τροχιάς για τις επικείμενες διασταυρώσεις, τους ελιγμούς, τις υδρεύσεις των ατμομηχανών κλπ.

Ο αρχικλειδούχος συντόνιζε, σύμφωνα με τις εντολές του σταθμάρχη, ο οποίος, παράλληλα, εξέδιδε εισιτήρια και φορτωτικές, για τα «τσούρμα» και τις αποσκευές τους, που κατέβαιναν να ταξιδέψουν, είτε προς Λαμία - Αθήνα, είτε προς Λάρισα - Θεσσαλονίκη. Θα μπορούσα, πάμπολλα ν' αναφέρω για την κοινωνική προσφορά του σταθμού Αγγειών, σταματώ, όμως, λόγω χώρου, θεωρώντας τα παραπάνω, μικρό χρέος μνήμης.

Θα καταθέσω όμως κάποιες σκέψεις:

Ο σταθμός Αγγειών είναι στο μέσον ακριβώς, της διαδρομής Αθηνών - Θεσ/νίκης και βρίσκεται στο κέντρο μιας δεκάδας χωριών και οικισμών, που το περιβάλλουν κυκλοτερώς. Ακόμα το όνομα Αγγείες παραπέμπει σε ιστορικούς χρόνους, τότε που οι Αγγείες ήταν η ακμάζουσα πόλη της Δολοπίας με ισχύ και αντιπρόσωπο, με ψήφο, στη Δελφική Αμφικτιονία, τον Αγγειάτη. Και υπάρχει τέτοιος αρχαιολογικός πλούτος, σχετικός με τις Αγγείες και τη χώρα της Δολοπίας, που μπορεί να συγκροτήσει ολόκληρο ιστορικό Μουσείο, που, αν στεγαζόταν στο σταθμό Αγγειών, θα συνέβαλλε πολύ και στο σιδηροδρομικό έργο, και στην ανάπτυξη του τοπικού τουρισμού.

Θεωρώ, λοιπόν, αναγκαίες σχετικές επαφές μεταξύ: Σιδηροδρόμων - Τοπικής Αυτοδιοίκησης και Πολιτιστικών Συλλόγων της περιοχής. Υπάρχει, άραγε, από πλευράς ΟΣΕ, η Διάθεση, η τόλμη και το «ευήκοον ους;»

ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΚΑΙ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΑΚΡΥΡΡΑΧΗ - ΚΑΪΤΣΑ, ΚΑΪΤΣΙΩΤΕΣ

♦ Η Στεργιανή Γκούση, κόρη Δημητρίου Καρανούτου γεννήσε στις 19-11-2002 κοριτσάκι. Να σας ζήσει και να ευτυχήσει.

♦ Η Θεοδώρα Γεωργίου Τριαντόπουλου και ο Ιωάννης Χρ. Πέτρου απέκτησαν το πρώτο τους παιδί, αγοράκι στις 19-2-03. Να τους ζήσει.

♦ Η Τατούλα Παναγ. Ζαβού και ο Γιώργος Νικολάου Χαντζηαργύρης απέκτησαν το τρίτο τους παιδί, κοριτσάκι. Να ζήσει.

♦ Η Σπυριδούλα Κων. Ζαβού και ο Κων/νος Σεϊντής απέκτησαν το πρώτο τους παιδί, κοριτσάκι. Να ζήσει.

♦ Ο Μιλτιάδης Παπαδοκοσόλης του Ιωάννη απ' το χωριό μας και η Ντανιέλα Πούσκα από τη Ρουμανία τέλεσαν πολιτικό γάμο στην Ομβριακή στις 22-2-2003. Να ζήσετε και νάχετε ζωή χαρισμάνενη.

♦ Η Χαρίκλεια Βασ. Καλτσά ετών 81 πέθανε στο Βόλο στις 20-2-2003. Παρά τις άσχημες καιρικές συνθήκες, τα αγαπημένα της παιδιά πραγματοποίησαν την κηδεία της στην ΚΑΪΤΣΑ, έτσι ώστε η θειά Χαρίκλεια να αναπαύεται κοντά στον άντρα της μπάρμπα Βασίλη. Καλή ανάπauση και στους δυο.

♦ Ο Ιωάννης Τσεκούρας, ετών 46 σύζυγος της χωριανής μας Θώμης Δημ. Σαμαρά κοιμήθηκε πρόωρα και αδόκητα στις 20-3-2003 στη Λαμία, όπου έγινε η κηδεία του. Τί να πει κανείς σε τέτοιες περιπτώσεις; Αγαπημένη μας Θώμη σε σένα και στους δικούς σου ευχόμαστε καλό κουράγιο. Και συ Γιάννη καλό ταξίδι.

ΟΜΒΡΙΑΚΗ ΚΑΙ ΟΜΒΡΙΑΚΙΤΕΣ

♦ Βάφτισαν στις 28-12-2002, το αγοράκι τους στην Ομβριακή ο Λαινάς Δημήτριος και η Παπαποστόλου Ευαγγελία. Το όνομα αυτού Γεώργιος. Υγεία, προκοπή.

♦ Πέθανε στις 22-2-2003 η Χαρίκλεια Γαννούκου ετών 91. Καλή ανάπauση.

ΠΕΡΙΒΟΛΙ - ΔΕΡΕΛΙΩΤΕΣ

♦ Βάφτισαν στο Περιβόλι και στις 25/8/02 το αγοράκι τους ο Αθανάσιος Σβούκος και η Αικατερίνη Μπουλούζου. Το όνομα αυτού Γεώργιος. Υγεία, προκοπή.

Νάστε πάντα καλά να τον χαίρεστε. Νάχεις προκοπή και υγεία Κωνσταντίνε.

♦ Πέθανε στην Αθήνα η Ιφιγένεια Λιάτσου από το περιβόλι την 1-1-2003 στα 83 της χρόνια. Καλή ανάπauση.

♦ Πέθανε στα 90 της η Ευαγγελία Ζιάκα στις 26-1-2003. Θεός σχωρέστην.

♦ Πέθανε στις 3-3-2003 ο Νικόλαος Σύρος στο Περιβόλι. Ήταν 78 ετών. Ελαφρύ το χώμα.

♦ Πέθανε στη Λίμνη Ευβοίας ο Δημήτριος Ακρίδας από το Περιβόλι, στις 14-3-2003. Ήταν μόλις 41 ετών. Ο Θεός να τον αναπαύσει και καλό κουράγιο στους δικούς του.

ΠΑΝΑΓΙΑ ΚΑΙ ΠΑΝΑΓΙΩΤΕΣ

Έφυγε ο Βασίλειος Σκαρτσούνης στις 7-1-2003 από την Παναγιά και στα 85 του χρόνια. Καλή ανάπauση μπάρμπα Βασίλη.

♦ Η Φωτεινή Παπαδογιάννη από την Παναγιά πέθανε στη Λαμία στις 25-2-203. Ήταν 69 ετών. Καλή ανάπauση.

♦ Η Ιουλία Τσαμασώτη, ετών 77 πέθανε στην Παναγία στις 7-3-2003. Θεός σχωρέστην.

♦ Πέθανε στην Αθήνα η Μαρία Μυρεσιώτου από την Παναγία στα 91 της, στις 8-2-2003.

Αιωνία της η μνήμη.

♦ Στις 24-1-2003 πέθανε η Γεωργία Καλαμπαλίκη στα 79 της χρόνια στην Παναγία. Ελαφρύ το χώμα.

ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΑΗ ΓΙΩΡΓΙΤΕΣ

♦ Πέθανε η Βαΐα Λέβα ετών 88 στον Άγιο Γεώργιο στις 2-1-2003. Θεός σχωρέστην.

♦ Ο Χρήστος Ακρίβος έφυγε νωρίς στα 58 του χρόνια, στις 15-3-2003. Ο Θεός να τον αναπαύει.

ΞΥΝΙΑΔΑ ΚΑΙ ΞΥΝΙΑΔΙΤΕΣ

♦ Ο Κων/νος Χριστόπουλος και η Γεωργία Γρίβα παντρεύτηκαν στις 16-2-2003 στην Ξυνιάδα.

♦ Να ζήσετε και καλούς απογόνους.

ΚΟΡΟΜΗΛΑ ΚΑΙ ΚΟΡΟΜΗΛΙΩΤΕΣ

♦ Ο Αλέξανδρος Νούκος, ετών 91, από την Κορομηλιά πέθανε στη Λαμία στις 6-1-2003.

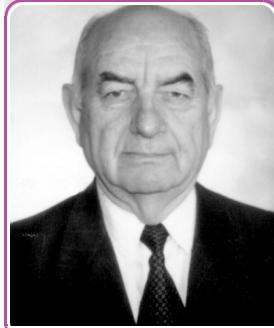
Συνδρομές και ενισχύσεις έδωσαν σε Ευρώ

Ιωαννίδης Γεώργιος 25.00, Οικονόμου Παρασκευή 10.00, Μόσχος Δημήτριος 10.00, Σαμαρά Η. Γεωργία 10.00, Καλτσά Δέσποινα 5.00, Καλτσάς Βασίλειος 5.00, Καλτσάς Σταύρος 5.00, Φεράπτη Β. Θεοδώρα 5.00, Ελένη Χρ. Ζαβού 10.00, Γεώργιος Ι. Μόσχος 100.00, Ιωάννης Χρ. Καλτσάς 20.00, Ιωάννης Γ. Πέτρου 20.00, Δημήτριος Χρ. Μόσχος 20.00, Δημήτριος Ε. Κούτσικας 5.00, Μαίρη Αργύρη 100.00, Απόστολος Λιανοπίτης 20.00, Μελισσάς Παναγιώτης 50.00, Νικόλαος Ι. Ρέππας 10.00, Αθανάσιος Παπαδήμας 10.00, Γεώργιος Στ. Παπαγεωργίου 20.00, Αθανάσιος Γ. Πέτρου 20.00, Αντωνούλας Κων/νος 25.00, Αντωνούλα Νέα 25.00, Κολτσίδα Δέσποινα 20.00, Παπαϊωάννου Νίκος 20.00, Κων/νος Χρ. Πέτρου 50.00, Δημήτριος Κ. Καραΐσκος 40.00, Δημήτριος Κουτρούμπας 20.00, Οικονόμου Χροστίνα 50.00, Αθανασίου Γρηγόρης 30.00, Μάρου Γεωργία 20.00, Χριστακόπουλος Ηλίας 20.00, Καρπούζας Ιωάννης 50.00, Σπουρνιάς Σεραφείμ 10.00, Σπουρνιάς Νίκος 10.00, Σούλιος Γεωργίος 20.00, Γεωργία Αποστολάκη (Κούτσικα) 30.00, Κων/νος Κούτσικας 20.00, Γεωργία Βόττα 10.0

Η στήλη του Ιστορικού

ΝΕΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΪΤΣΑ Tou Δημ. Γ. Κουτρούμπα

Ο πως είναι γνωστό στους ειδικούς η ιστορία δεν γεννιέται στα μυαλά των ιστορικών, αλλά αντλείται από μαρτυρίες γνήσιων ιστορικών πηγών και επαληθεύεται, συμπληρώνεται ή τροποποιείται από τυχόν νεότερες πληροφορίες. Και η ιστορία του χωριού μας, με την οποία επί χρόνια ασχολούμαστε, έρχεται να συμπληρωθεί με ένα νέο στοιχείο, ότι η Καϊτσα υπήρχε και ήταν σε ακμή το έτος 1659, όπως θα εκτεθεί στη συνέχεια.

Οι σχετικές πληροφορίες ήλθαν στο φως από τη μελέτη ενός παλιού κώδικα της εποχής εκείνης, που βρίσκεται στην Κεντρική Βιβλιοθήκη του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων. Χωρίς να μπαίνουμε σε λεπτομέρειες, που ενδιαφέρουν τους ειδικούς, ερχόμαστε στα σχετικά με τις πληροφορίες αυτές. Τον σημαντικό λοιπόν, αυτόν Ιεροσολυμιτικόν Κώδικα, που φέρει τον αριθμό 509 της Πατριαρχικής Βιβλιοθήκης χρησιμοποίησε ο αξιόλογος ιστορικός ερευνητής του Θεσσαλικού χώρου κ. Κώστας Σιτανός και απ' αυτόν τον κώδικα αντλησε τις σχετικές με τους Θεσσαλικούς Οικισμούς πληροφορίες για τα έτη από 1649 μέχρι το 1669. Την εργασία του αυτή δημοσίευσε το 2001 στον 40 τόμο του εκδιδόμενου από τον ίδιο στην Λάρισα «Θεσσαλικό Ημερολόγιον». Ο κώδικας, λοιπόν, αυτός είναι ένα μακροσκελές κατάστιχο, στο οποίο καταχωρούνται τα μέρη της Θεσσαλίας που επισκέφθηκαν τότε Αγιοταφίτες μοναχοί προκειμένου να κηρύξουν τον θείον λόγον και να συγκεντρώσουν εισφορές για ενίσχυση των προσκυνημάτων των Αγίων Τόπων. Ιδιαίτερα ο προϊστάμενος της συνοδείας αυτής, ο Μακάριος, αναφέρει στον Κώδικα ότι μεταξύ αυτών και τα χωριά Σμόκοβο, Δρανίστα, Καϊτζα, Ομβριακή, Γούρνα κ.ά.

Στο φύλλο 99ου του κώδικα αναφέρεται ότι η επίσκεψη στα προαναφέρομενα χωριά έγινε το 1659 από 2 μέχρι 10 Νοεμβρίου. Αναφέρεται, λοιπόν, ότι οι Αγιοταφίτες αυτοί ερχόμενοι από την πρωτεύουσα τότε των Αγράφων, έφθασαν στο Σμόκοβο και εν συνεχεία στα άλλα χωριά. Το κείμενο έχει ως εξής: «1659, Νοεμβρίου 2, χώρα Σκόκοβο. Κατάστιχο του Αγίου Τάφου. Επήγαμεν απ' αυτού εις χώρα Δρανίστα και χώρα Καϊτζα

και χώρα Ομβριακή. Εδίξαμεν με εξοιλόγησιν και αγιασμόν και ουχί ελεγμοσύνην... απ' εκεί εις Γούραν Νοεβρίου 19 κλπ.»

Το όνομα της Καϊτσας αναφέρεται και στα φύλλα 10α και 10β, όπου γίνεται απαριθμηση των χωριών, χωρίς τους αντίστοιχους καταλόγους συνδρομητών.

Αυτή είναι η δεύτερη ιστορική μαρτυρία που έχομε για την ύπαρξη και την κοινωνική ζωή του χωριού μας κατά το πρώτο ήμισυ του 17ου αιώνα. Πρώτη, τουλάχιστον μέχρι τώρα μαρτυρία είναι εκείνη στην Πρόθεση του μοναστηριού της Ρεντίνας το 1640, όπως γράψαμε παλαιότερα, όπου αναφέρονται και τα ονόματα 105 Καϊτσιωτών αφιερωτών.

Υπήρχε, λοιπόν, η Καϊτσα, κτισμένη εκεί γύρω στον ιερό ναό της κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Παναγία, όπως συνθήθησε να λέμε, και εκεί δέχθηκε τη συνοδεία των Αγιοταφίκων το 1659. Από το γεγονός όμως ότι δεν έκανε έρανο για το προσκύνημα των Αγίων Τόπων συμπεραίνομε ότι η Καϊτσα πιθανώς να μαστιζόταν από οικονομικές δυσχέρειες. Πάντως από το γεγονός ότι οι κάτοικοι της Καϊτσας, όπως και των άλλων χωριών προσέτρεξαν να ακούσουν τα κηρύγματα και να συμμετάσχουν στο ιερό μυστήριο της εξομοιογήσεως, συμπεραίνομε ότι η Καϊτσα βρισκόταν σε υψηλό πνευματικό επίπεδο. Επί πλέον, μπορούμε αβίαστα να καταλήξουμε ότι η κοινωνική συγκρότηση και η μόνιμη εγκατάσταση των χωριών εκείνων, και της Καϊτσας, είχαν ένα μακρινό παρελθόν.

Σ.Σ. Ο Δημ. Κουτρούμπας του Γεωργίου είναι θεολόγος - φιλόλογος - διδάκτωρ της Ιστορίας - συνταξιούχος επιθεωρητής Μέσης Εκπαίδευσης - μεταφραστής πολλών αρχαίων κειμένων - συνεργάτης πολλών εντύπων.

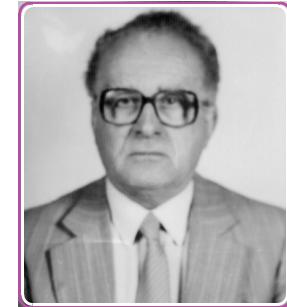
ΠΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΛΗΝΑ

Από τον Κώστα Ε. Κούτσικα

Φθινόπωρο κάποτε στο χωριό μας

ΜΕΡΟΣ Β

Οι χεωρχοί έπεφταν με τα μούτρα στη σπορά των χωραφιών. Έπρεπε να βιαστούν, χιατί οι πρώτες αντάρες έφταναν από τη Νταμουρχανή. Ο Καψούλος απειδήτικός μας προειδοποιούσε με τις πρώτες βροχές ότι ποδύ σύντομα δα καταφθάσουν και οι παχωνιές. Τα αμόνια του Γιώργου Τσιγκόπουλου και του Θανάση Μελή πετούσαν σύννεφα από σπίδες, καδώς αναπαλαίωνταν τα υνιά με καινούρια μπροσμύτια στα σιδηράπλετα. Τα χειροκίνητα μπχανήματα διαλογής σπόρου των παντοπωλών Ευαγχέλου Κούτσικα, Γιάννη Στεφανή και Νικαδάου Κουτρούμπα πήταν σε πλήρη απασχόλησην.

Οι αγρότες ετοίμαζαν το σπόρο και αφού τον υπέβαλαν σε απολύμανση με γαλαζόπετρα, τον φόρτωναν στα ζώα, μαζί με το αλέτρι, ένα δεμάτι ξηρό χορτάρι για το γεύμα του ζευγαρίου (άλογα ή βόδια) και τον τορβά με το ψωμοτύρι και κάποια όψιμη ντομάτα, πλάι στο επίσης κρεμασμένο φτούλι με νερό και πρωί - πρωί πήγαιναν στο χωράφι, που είχαν ετοιμάσει για σπορά.

Δεν θα παραλείψω ότι τον μήνα Σ/μβιο είχαμε και τον τρύγο των αμπελιών. Όλες σχεδόν οι οικογένειες είχαν και το αμπέλι τους, ενός ή τριών στρεμμάτων, ώστε να εξασφαλίζουν τα σταφύλια, το κρασί, την μουσταλευριά, τα ρετσέλια, το πετιμέζι και άλλα παρασκευασμάτα, που είχαν σαν πρώτη ύλη το πετιμέζι.

Αν ληφθεί υπόψη ότι, όλοι μας είχαμε και το μποστάνι (λέξη τουρκική) τον κήπο μας, κάποια γίδα ή αγελάδα, τις κότες μας και άλλα οικόσιτα ζώα (κουνέλια, περιστέρια κ.ά.), γίνεται φανερό ότι είχαμε ικανή αυτάρκεια τροφίμων. Με την διαφορά ότι άλλοι είχαν λίγα και άλλοι περισσότερα. Και ναι μεν δεν είχαμε τη σημερινή ποικιλία αγαθών, όμως είναι αδιαφυσιθήτο ότι τα πάντα ήσαν αγνά, υγιή και φυσικά, χωρίς κινδύνους για την υγεία, όπως συμβαίνει σήμερα, την εποχή της αφθονίας.

Όπως και σήμερα, οι τότε λαγοκυνηγοί Σταύρος και Ηρακλής Τσεκούρας, Μητσέας Κούτσικας, Μήτρος Κουτρούμπας (Κατσιαβός), Γεώργιος Κουτρούμπας (κουτσός), Γιάννης Κουβελός, Νίκος Κουτρούμπας (Φαλάρας), Νάσιος Μητσιώνης, Φάνης Βλαχάκης, Μήτσιος Κυριλής, Μήτσιος Στεφανής, Χρήστος Τσαμασιώτης, Νίκος Ηρ. Τσεκούρας και πολλοί μαθητευόμενοι της ηλικίας μου, σεργιάντιαν στις όμορες ράχες και τα βουνά του χωριού μας, μαζί με τα λαγόσκυλα της συντροφιάς και επέστρεφαν το μεσημέρι φορτωμένοι λαγούς.

Από κάθε ύψωμα, οι δασικοί υπάλληλοι μας παρακολουθούσαν, γι' αυτό και η λαθροθηρία δεν ήταν εύκολη, σε αντίθεση με το σήμερα που οργιάζει, αφού και τα Σαββατοκύριακα οι δασικοί υπάλληλοι ξεκουράζονται!!!

Στην έλλειψη κρατικού ενδιαφέροντος για προληπτικό έλεγχο, αλλά και από την αλόγιστη και υπερβολική χρήση φυτοφαρμάκων στις καλλιέργειες, οφεύλεται η εξαφάνιση της πανίδας.

Εκείνος που θα ανακαλύψει χήνα, πάπια, γαλιάντρα, κορυδαλλό, σιταρήθρα και τόσα άλλα, αμειφθήσεται....

Κοντά στις βρύσες του χωριού (Κάτω βρύση, Δραγουνέικη, Πατριδική, Κρουπεική και Κατούρω), οι οποίες έμειναν στην ιστορία πλέον, γιατί δεν υπάρχουν, πλην της πρώτης και τελευταίας, στηνόντουσαν τα ρακαριά, για την απόσταση των τσίπουρων και την παραγωγή του τσίπουρου (ρακί). Γνωστά ρακαριά ήσαν του Γιάννη Πέτρου, Γιώργου Καρπούζα και άλλων. Όλες τις μέρες και νύχτες έκαιγε η φωτιά, κάτω από τα καζάνια. Εκεί κοντά και μέσα από ένα σωλήνα έσταζε το τσίπουρο σε μια κατσαρόλα. Οι μερακλήδες έπιαναν με το ρακοπότηρο ζεστό - ζεστό τσίπουρο και έπιαναν στην υγεία του νοικούρη. Τραγούδια και μεθύσια τρελά θύμιζαν βακχικές γιορτές.

Στις μέρες μας λίγα έμειναν για να θυμίζουν εκείνα τα χρόνια της τρυφερής ηλικίας μας.

Τα κυκλάμινα, τα κρινάκια και οι κρόκοι επιμένουν να ζουν ακόμα και να μας φέρουν το μήνυμα του Φθινοπώρου. Μέχρι πότε όμως; Θα αντέξουν στις νέες συνθήκες ζωής; Όταν τα πάντα μολύνονται, μεταλλάσσονται, ή πεθαίνουν;

ΔΙΑΣΩΛΗΝΩΣΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ας μου επιτραπεί να προσθέσω μια επισήμανση. Όπως είναι γνωστό, τα σπαρτά του κάμπου μας βομβαρδίζονται από υπερποστητες φυτοφαρμάκων. Επίσης ενισχύονται με λιπάσματα, λίαν επικίνδυνα για τον άνθρωπο. Αυτά όλα με τη βούθεια τη φυσικής και τεχνητής βροχής οδηγούνται στους υπόγειους υδροταμιευτήρες, για να έλθουν στη συνέχεια σπίτι μας.

Να σταματήσει ΑΜΕΣΩΣ η ροή αυτού του καρκινογόνου νερού στο χωριό μας.... Το πολύπαθο δάσος μας προσφέρει πολλά και παρθένα νερά. Γράψε την δική σου ιστορία φίλε Δήμαρχε....

K. Κούτσικας.

Προς ενημέρωσή σας και με λύπη μας δημοσιεύουμε...

Εξώδικη

**Δήλωση, πρόσκληση και διαμαρτυρία
μετ' επιφυλάξεως δικαιωμάτων.**

**Του Συλλόγου με την επωνυμία «ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΑΪΤΣΙΩΤΩΝ ΜΑΚΡΥΡΡΑΧΗΣ ΝΟ-
ΜΟΥ ΦΘΙΩΤΙΔΑΣ» που εδρεύει στην Αθήνα / οδός
Πατησίων 4 και εκπροσωπείται νόμιμα.**

Προς

**Το κ. Δημήτριο Παπαδοκοτσώλη, κάτοικο Ν. Ηρακλείου ΑΤΤΙΚΗΣ, οδός
Τζουμαγιάς αριθμ. 6.**

Όπως καλώς γνωρίζετε οι τελευταίες αρχαιρεσίες τον Οκτώβριο του 2002 ανέδειξαν νέα πρόσωπα στο Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας, που συγκροτήθηκε σε σώμα και ανέλαβε τα καθήκοντά του.

Όπως επίσης καλώς γνωρίζετε από το καταστατικό του Συλλόγου, του οποίου επί σειρά ετών διατελέσατε Πρόεδρος, σκοπός του είναι η σύσφιξη των σχέσεων των συγχωριανών μας που κατοικούν εκτός του χωριού μας επ' αφελεία της γενέτειρας και η παροχή κάθε βοηθείας γι' αυτήν για την αξιοποίηση, ανάπτυξη και την διατήρηση των παραδόσεών της.

Γνωστόν επίσης σε όλους μας είναι ότι η προσφορά καθενός μέλους του Συλλόγου μας για τους σκοπούς του είναι ευπρόσδεκτη όταν γίνεται όπως αρμόζει και ως ανιδιοτελής, επαινετή απ' όλους.

Η αιρετή διοίκηση του Συλλόγου έχει την υπευθυνότητα της υπηρετήσεως των σκοπών του Συλλόγου, όπως αυτοί αναφέρονται στο καταστατικό του και θεμελιώδης είναι η αγάπη των μελών προς την γενέτειρα και η πλήρης σύμπνοια μεταξύ των και κοινή προσπάθεια από οποιδήποτε και αν ευρίσκονται.

Ως απερχόμενος Πρόεδρος του Συλλόγου εσείς έχετε περισσότερο από κάθε άλλον καθήκον και υποχρέωση συνδρομής της εκάστοτε Διοίκησης του Συλλόγου προς ευόδωση των σκοπών του, που όλοι ως μέλη του υπηρετούμε αγιδιοτελώς.

Μετά λύπης μας διαπιστώνουμε ότι παρόλο ότι δεν εκπροσωπίστε το Σύλλογο προβαίνετε ατομικά στην έκδοση της τριμηνιαίας εφημερίδας που εξέδιδε μέχρι τούδε ο Σύλλογος με τον τίτλο «ΚΑΪΤΣΑ» προς ενημέρωση και πληροφορίες των μελών του και ποικιλία ύλης αφορώσης την γενέτειρα και τους συγχωριανούς μας, χωρίς να έχετε κανένα προς τούτο δικαίωμα, προκειμένου να δημοσιεύετε και να μεταδίδετε προσωπικές σας απόψεις που ούτε ενδιαφέρουν τα μέλη και τους σκοπούς του Συλλόγου, αλλά τουναντίον προκαλούν δυσαρεσκείας, παραπλανούν και κυρίως διχάζουν τα μέλη του Συλλόγου μας. Πρέπει να έχετε υπόψη σας ότι ο τίτλος, τα κλισέ και γενικά η εμφάνιση της εφημερίδας που εξεδίδετο επί πολλά έτη ως όργανο πληροφόρησης του Συλλόγου με επιμέλεια και ευθύνη του Προέδρου του, είναι ιδιοκτησία πνευματική του Συλλόγου και μόνο ως τέτοια έχει πλέον καθιερωθεί και παγιωθεί.

Εκτός αυτού και σε συνάρτηση με την παραπάνω ενέργειά σας να εκδίδετε ατομικά και με τις ατομικές σας απόψεις την εφημερίδα του Συλλόγου, κατακρατείτε τη δισκέτα των μελών - συνδρομητών του Συλλόγου, που και αυτή ανήκει στο Σύλλογο και έτσι στερείτε στη διοίκησή του της τριμηνιαίας ενημερωτικής πληροφόρησης των μελών. Η δισκέτα αυτή ανήκει στο Σύλλογο και είναι συστατικό στοιχείο ιδιοκτησίας του, εκφράζουσα την ανέχεια και την πορεία του χωρίς κανένας, μέλος ή μη να έχει δικαίωμα κατοχής και χρήσεώς της.

Για τις παραπάνω ενέργειές σας το Δ.Σ. εκφράζει τη λύπη του και διαμαρτύρεται έντονα και σας καλεί όπως)1) Διακόψετε την έκδοση της τριμηνιαίας εφημερίδας = όργανο του Συλλόγου με τον τίτλο «ΚΑΪΤΣΑ», και τα ίδια κλισέ με τα οποία ήταν και είναι γνωστή στα μέλη ως όργανο του Συλλόγου διότι είναι βλαπτική για όλους. 2) παραδώστε στα γραφεία του Συλλόγου την δισκέτα - κατάλογο των μελών συνδρομητών της εφημερίδος, εντός προθεσμίας δεκαπέντε (15) ημερών από τη νόμιμη επίδοσή της παρούσας που παρακρατείτε σε συνεννόση σας με μέλος του Δ.Σ.

Μετά λύπης αναγκαζόμαστε να σας απευθύνουμε την παρούσα, αλλά είμαστε υπόχρεοι ως Διοίκηση του Συλλόγου να περιφρουρήσουμε τα δικαιωμάτα του και την ενότητά του, δηλώνουμε δε ότι για το σκοπό αυτό θα καταφύγουμε σε κάθε νόμιμο μέσο, υπενθυμίζοντάς σας ότι ο Σύλλογος και η περιουσία του ανήκει σε όλους μας και διατίθεται μόνο για τους σκοπούς του...

Με την επιφύλαξη κάθε νομίμου δικαιώματος του Συλλόγου, αρμόδιος Δικαστικός Επιμελητής παραγγέλεται να επιδώσει νόμιμα την παρούσα προς τον κ. Δημήτριο Παπαδοκοτσώλη, κάτοικο Ν. Ηρακλείου Αττικής, οδός Τζουμαγιάς 6 για να λάβει γνώση για τις νόμιμες συνέπειες αντιγράφοντας ολόκληρη στην έκθεση της επίδοσής του.

Στην Αθήνα 13 Μαρτίου 2003

Σ.Σ. Η εξώδικη διαμαρτυρία εστάλη εκ μέρους του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου μας δια της Προέδρου του Ευδοκίας Οικονόμου.

Απάντηση Δ. Παπαδοκοτσώλη

(Δημοσιεύεται ολόκληρο το κείμενο)

ΠΡΟΣ

**ΤΟ Δ.Σ. του Συλλόγου των Απανταχού Καϊτσιωτών
Μακρυρράχης Ν. Φθ/δας, Πατησίων 4, ΑΘΗΝΑ**

Αγαπητοί φίλοι και συνεργάτες στο Δ.Σ. του Συλλόγου των Απανταχού Καϊτσιωτών Μακρυρράχης Φθ/δας.

Γνωρίζετε όλοι ότι υπηρέτησα και υπηρετώ το Σύλλογο από το 1984 μέχρι σήμερα ως απλό μέλος, ως γραμματέας και ως πρόεδρος τα τελευταία δεκαέτες (14) χρόνια.

Επίσης σας είναι γνωστό το μεγάλο έργο του Συλλόγου όλα αυτά τα χρόνια, το οποίο ανέδειξε το χωριό μας και φέρει την προσωπική μου σφραγίδα. Αν αυτό σας ενοχλεί, ας φροντίσετε ν' αναδείξετε μεγαλύτερο έργο, κάπι του πιγώ σας το εύχομαι.

Όλα τ' άλλα σας τα έγραψα στο εμβόλιμο τεύχος της εφημερίδας «Το χωριό μας η ΚΑΪΤΣΑ». Μελετήστε το προσεκτικά και θα διαπιστώσετε τα λάθη σας, τον εγωισμό σας και το μίσος σας για ότι έγινε στο χωριό μας από τα προηγούμενα Δ.Σ. του Συλλόγου, στα οποία είχα την τιμή να είμαι Πρόεδρος.

Ήθελα να βοηθήσω και το δικό σας έργο, όμως αυτό δεν έγινε αποδεκτό από μέρους σας, υπακούοντες όλοι σας στο προσωπικό μίσος τού Γραμματέα του Συλλόγου Κώστα Μπιλίρη.

Ως προς το θέμα των Δ/νσεων των μελών και των φίλων του Συλλόγου μας, συνδρομητών της Εφημερίδας «ΚΑΪΤΣΑ», σας εξήγησα ότι η άρνησή μου οφείλεται στο γεγονός ότι σταματήσατε την έκδοση της εφημερίδας «ΚΑΪΤΣΑ» και εκδώσατε τη νέα εφημερίδα «Αγγείες», χωρίς να ρωτήσετε κανέναν, προκαλώντας το κοινό αίσθημα των συγχωριανών μας και την πανκαϊτσιωτική αντίδραση. Εγώ βέβαια παρά το γεγονός ότι ο κατάλογος των συνδρομητών της εφημερίδας «ΚΑΪΤΣΑ» συντάχθηκε και συμπληρώθηκε με προσωπική μου προσπάθεια, θα φροντίσω να σας τον παραδώσω με την ελπίδα ότι πολύ σύντομα θα κατανοήσετε το σφάλμα σας και θα επανεκδώσετε την εφημερίδα «ΚΑΪΤΣΑ» του Συλλόγου, που καταξιώθηκε στη συνείδηση των Απανταχού Καϊτσιωτών. Εξ αλλού δεν έχει πλέον νόημα για μένα να αρνούμαι να σας παραδώσω τον κατάλογο των Δ/νσεων, που ήδη έχετε στο γραφείο του Συλλόγου, αφού σας τον παρέδωσε ο συγχωριανός μας Δημήτρης Μπουλούζος, που είχε την ευθύνη της εκτύπωσης των Δ/νσεων.

Ως προς τα θέματα της έκδοσης της εφημερίδας «Το χωριό μας «ΚΑΪΤΣΑ» σας γνωρίζω ότι στην πατρίδα μας η ελευθεροτυπία είναι απόλυτα κατοχυρωμένη. Η έκδοση μιας εφημερίδας εξαρτάται από τη θέληση των ελλήνων πολιτών.

Όμως, όπως σας εξήγησα και στο εμβόλιμο αυτό τεύχος, δεν προτίθεμαι να συνεχίσω την έκδοση νέας εφημερίας, εφόσον το Δ.Σ. του Συλλόγου επανεκδώσει την εφημερίδα «ΚΑΪΤΣΑ». Ο σκοπός του ενός, και ίσως του μοναδικού τεύχους της νέας εφημερίδας «Το χωριό μας ΚΑΪΤΣΑ» ήταν ν' απαντήσει στις φυευδείς κατηγορίες του Γραμματέα του Συλλόγου Κώστα Μπιλίρη κατά της εφημερίδας «ΚΑΪΤΣΑ» και να διαμαρτυρηθεί για την κατακράτηση χρημάτων του Δήμου Ξυνιάδος, που προορίζονταν για την αναπλήρωση των εξόδων από το ταμείο της κληρονομιάς Λευτεριά για τις πολιτιστικές εκδηλώσεις «Καλοκαίρι 2002», καθώς και για τη μη δημοσίευση της επιστολής μου στην εφημερίδα «Αγγίες». Όμως αυτό θα εξαρτηθεί από τη δική σας θέληση να κατανοήσετε την αλήθεια και να λάβετε υπ' όψη σας ότι η οποιαδήποτε εφημερίδα του Συλλόγου είναι ελεύθερο βήμα για όλα τα μέλη του Συλλόγου και προ πάντων την επιστολή των συνδρομητών. Ο αντίλογος έχει πάντοτε προτεραιότητα, έναντι των άσχετων κειμένων προσωπικής προβολής.

Ελπίζω ότι το δεύτερο τεύχος της εφημερίδας «Αγγείες» του Συλλόγου να μην προσπαθεί να δικαιολογήσει την έκδοσή του κατηγορώντας και συκοφαντώντας την εφημερίδα «ΚΑΪΤΣΑ» κι εμένα, ως υπεύθυνο έκδοσης και συντάξεως. Αυτό ίσως διευκολύνει στην αποκατάσταση των σχέσεών μας και στην ηρεμία μεταξύ των μελών του Συλλόγου μας.

Τα σάα αναφέρονται στις παραγράφους 2,3 και 4 του δικογράφου σας αφορούν τη δική σας συμπεριφορά εναντίον μου και εναντίον των προηγούμενων Δ.Σ. του Συλλόγου. Γι αυτό πρέπει να εγκαταλείψετε έγκαιρα τη θέση του κατακτητή στο Δ.Σ. του Συλλόγου και ν' αποδεχθείτε τη θέση σας και τις εξ αυτής υποχρεώσεις σας, οι οποίες απορρέουν από τους σκοπούς του Καταστατικού του Συλλόγου. Εγώ, ως απερχόμενος πρόεδρος του Συλλόγου, από την πρώτη στιγμή αυτό επεδίωξα και αυτό θα επιδιώξω και στο μέλλον. Όμως προσέκρουσε στον εγωισμό και το μίσος και δεν κατέστη δυνατό να υλοποιηθεί. Έχετε την απόλυτη ευθύνη γι αυτό, όπως φαίνεται και από την υιοθέτηση του κατακτητή των δικογράφων, τα οποία δεν με φοβίζουν, καθ' όσον προσκρούουν στην αλήθεια και εξαφανίζονται.

Ας σταματήσουν πλέον γνωστοί συντάκτες δικογράφων να δηλητηριάζουν τις σχέσεις των συγχωριανών μας.

Συνημμένα σας υποβάλλω τέσσερες (4) καταλόγους Δ/νσεων και ένα (1) φύλλο του εμβόλιμου τεύχους της εφημερίδας «Το χωριό μας η ΚΑΪΤΣΑ».

Με εκτίμηση
Δημήτρης Παπαδοκοτσώλης

Τούρνες, γλήνια και χανάκες

Καταθέτει ο Δημήτριος Μπουλούζος του Γιωργούλη

Αυστηρία, που το κρέας τους γεύτηκαν οι παππούδες και οι γονείς μας, δταν ακόμα υπήρχε η λίμνη Ξυνιάδας, είναι οι τούρνες και τα γλήνια.

Οι παλιοί έχουν να λένε για το νοστιμότατο κρέας τους, για το πως τα τρυπούσαν με τα καμάκια και τα φωτήλιαζαν με πυροφάνια από αστευτίνη στα ρηχά, όταν αυτά «σέρνανε» κατά κοπάδια στις όχθες για να φέρουν τ' αυγά τους. Και για το πως τα μαγείρευαν οι νοικοκυρές και μοσχότρωγε η οικογένεια.

Η λίμνη Ξυνιάδος αποξηράνθηκε τη δεκαετία του 1940 και τα γόνιμα και παρθένα εδάφη της παραδόθηκαν στους ακτήμονες αγρότες των πέριξ της λίμνης χωριών. Και όχι μόνο....

Τα ψάρια έφυγαν και αυτά μαζί με τα νερά από την αποστραγγιστική τάφρο.

Μέχρι τη δεκαετία του 1980, η γεωργική παραγωγή ήταν ικανοποιητική και σε συνάρτηση με τις τιμές των προϊόντων που και αυτές ήταν καλές, οι αγρότες έβγαζαν ένα βασικό εισόδημα.

Την τελευταία ώμως δεκαετία οι όροι αντιστράφηκαν. Τα γόνιμα χωράφια της λίμνης δεν αποδίδουν πλέον. Μολύνθηκαν από τα πολλά λιπάσματα και φυτοφάρμακα. Τα ζιζάνια χρόνο με το χρόνο μεταλλάχθηκαν και έγιναν πιο ανθεκτικά, έτσι που δεν τα κολλάει κανένα φυτοφάρμακο.

Οι τιμές των προϊόντων πήραν τον κατήφωδο.

Οι αγρότες απογοητεύονται και καταχρεωμένοι κοιτάζουν απ' τη μια τα χωράφια τους, την παραγωγή τους, τη μοναξιά τους και το χάλι τους. Και απ' την άλλη τις χιλιάδες δεξιώσεις που τα κανάλια δεν παραλείπουν να παρουσιάζουν σε κάθε κεντρικό δελτίο ειδήσεων (λες και το κάνουν επίτηδες) όπου περνοδιαβαίνουν κύριοι και κυρίες με πολυτελείς τουαλέτες και σινιέ κουστούμιάρες, με φρουρές και δορυφόρους, με απαστράπτουσες μερσεντές και με χαμόγελα αναισθησίας, με βαρύγδουπο ύφος και εκφράσεις μεγαλείου.

Φίλοι αγρότες, παρ' όλες τις δυσκολίες κρατηθείτε στο χωριό σας. Η ενασχόληση με τη γη προσφέρει σιγουριά και αγνότητα. Και για να μην αισθάνεστε μοναξιά, ξήλια και λύπη θα σας υπενθυμίσω ένα μύθο του μεγάλου μας αξεπέραστου αρχαίου παραμυθά Αίσωπου, ελαφρώς διασκευασμένο.

«Ήταν κάποτε ένα σκύλος επαρχιώτης ο Μάρκος και είπε να πάει να επισκεφτεί τον καλό του ξάδελφο το σκύλο τον αστό το Μπούμπη (τα ονόματα δικά μου). Μια και δυο ξεκινάει, μονοπάτι παίρνει λεωφόρο αφήνει, φτάνει στον ξάδελφο ο οποίος πρέπει να το πούμε, ήταν καλοθρεψμένος. Αγκαλιές, φιλιά, τι νέα, τι χαμπάρια από το χωριό και τα τοιαύτα.

Αφού τελείωσαν οι συγκινήσεις λέει ο Μπούμπης στον Μάρκο. Ξάδερφε με συγχωρείς πολύ εσύ θα πεινάς και εγώ σε ζάλισα με την πολύλογία μου.

Και κατεβάζει ο ξάδελφος και του πουλιού το γάλα. Τι μπιφέκια, τι παϊδάκια, τι τροφές ενισχυμένες με βιταμίνες και ιχνοστοιχεία! Αφού την έκανε ταράτσα ο πεινασμένος και ταλαιπωρημένος Μάρκος λέει στον Μπούμπη.

- Ρε ξάδερφάκι εσείς εδώ στην πολιτεία την περνάτε ζωή και βιταμίνες. Μεγάλη πολυτέλεια μωρό αδερφέ μου. Έχετε όλα τα καλά του κόσμου. Εμάς εκεί πέρα στο χωριό μας δέρνει η νηστικομάρα, η ανέχεια και το ξεροκόματο.

- Ξάδερφε απαντάει ο Μπούμπης, έχει και για σένα τόπο. Θα πιάσω το αφεντικό και θα μιλήσω να βολευτείς και συ.

- Και τι δουλειά θα κάνω;

- Θα φυλάμε το σπίτι από τους κλέφτες.

- Αυτό μόνο; Χαρά στο πράμα! Πού είναι ένας κλέφτης να τον κάνω τώρα φέτες, να του βγάλω πατσιαύρια....

Όπως ώμως καλοκοίταξε ο Μάρκος τον ξάδερφο Μπούμπη διαπίστωσε γύρω από το λαιμό του σημάδια.

- Δε μου λες ξάδερφε; Τι σημάδια είναι αυτά στο λαιμό σου;

- Α. δεν το κατάλαβες; Είναι από τη χανάκα (λουρι).

- Ο Μάρκος αναστατώνεται.

- Ποια χανάκα ρε ξάδερφε; Δηλαδή θα μου βάλετε και μένα χανάκα άμα καθίσω εδώ;

- Εμ τι; Χωρίς χανάκα θα είσαι εσύ; Για να κερδίσεις την εύνοια των αφεντικών, να ζεις και συ «ανθρώπινη» και όχι σκυλίσια ζωή, για να είσαι μέσα στα πράγματα και να θεωρείσαι ευπόληπτος σκύλος στην κοινωνία, πρέπει να φορέσεις «χανάκα».

Τότε ο Μάρκος σηκώθηκε αναστατωμένος και αποχαιρέτησε βιαστικά τον Μπούμπη λέγοντάς του: Κάλλιο ταλαιπωρημένος και φτωχός στο χωριό αλλά ελεύθερος, παρά με τη χανάκα και χορτάτος.

Όλοι εμείς οι αστικοποιημένοι και πιο πολύ αυτοί οι χιλιδάτοι τηλεοπτικοί που υποτίθεται ότι ζουμε στην ευμάρεια, έχουμε όλοι χανάκα.

Μάλιστα. χανάκα, λουρι, καπίστρι, χαλινάρι και σκουριασμένα φάλαρα.

Η ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Της Γεωργίας Η. Σαμαρά

Β' Μέρος

Στις μεταφορές, αρχικά με τη χρήση ζώων και μετέπειτα με απλής μορφής ξύλινες και μεταλλικές κατασκευές κατάφερε ο άνθρωπος να επηρεάσει και την ίδια του την πολιτισμική ταυτότητα. Οι πρώτες αξιοσημειώτες κατασκευές όπως άρματα, κάρα, άμαδες και πλοιάρια ήταν μόνο η αρχή αφού οι εφευρέσεις κυρίως του 18ου αιώνα έδωσαν νέα δυναμική σ' αυτό τον τομέα. Οι ανακαλύψεις στο χώρο των μορφών και μεθόδων εκμετάλλευσης της ενέργειας καθώς και της επεξεργασίας και αξιοποίησης μεταλλευμάτων και μετάλλων, οδήγησε στη χρήση νέων μέσων μεταφοράς όπως της ατμομηχανής και των αεροστατών και στην εξέλιξη ήδη υπαρχόντων.

Στις μέρες μας οχήματα δίτροχα και τετράτροχα, λεωφορεία, προηγμένα τραίνα, πλοία, υποβρύχια και αεροπλάνα εξασφαλίζουν την επικοινωνία με μεγάλη ταχύτητα ανάμεσα σε όλα τα σημεία του κόσμου. Η διαρκής προσπάθεια του ανθρώπου για εξερεύνηση και εκμετάλλευση του διαστήματος έφερε νέα προοπτική όσον αφορά τη μετακίνηση από και προς τον πλανήτη μας και την διαβίβαση πληροφοριών δορυφορικά.

Η πρόδοση των μέσων επικοινωνίας όπως αποδεικνύεται από την πορεία που ακολούθησαν μέχρι σήμερα έχει προάγει τον προφορικό και γραπτό λόγο. Έχει διανυθεί ένας μακρύς δρόμος από την απλή χάραξη συμβόλων ή αναπαραστάσεων και τη συγγραφή χειρόγραφων κειμένων μέχρι την αλματώδη ανάπτυξη της τυπογραφίας και την χρήση ηλεκτρικών, ηλεκτρονικών και οπτικών μέσων μετάδοσης πληροφοριών. Τη μετάδοση προσυμφωνημένων μηνυμάτων με σήματα καπνού, φλόγας, συνθηματικών τυμπανοκρουσών, ανάλασης ηλιακών ακτίνων και συστημάτων με κλεψύδρες ήρθε να αντικαταστήσει αργότερα η τηλεγραφία και η απλή τηλεφωνία. Όμως η τεχνολογική ανάπτυξη έχει οδηγήσει σε απίστευτες δυνατότητες. Η χρήση ενσύρματης και ασύρματης επικοινωνίας στη τηλεφωνία και η δυνατότητα μεταφοράς δεδομένων και εικόνας έχει ανοίξει το δρόμο για πολυμέσων. Η εισαγωγή των υπολογιστών στη ζωή του ανθρώπου σε συνδυασμό με την αλματώδη πρόσδοτη των δικτύων των Τηλεπικοινωνιών και των Υπολογιστών λόγω της αύξησης των ταχυτήτων μετάδοσης και των νέων αξιόπιστων μεθόδων στις τεχνικές μετάδοσης έφερε την ανθρωπότητα μπροστά σε νέα δυναμική κατάσταση. Η χρήση μέσων ενημέρωσης (ράδιο, τηλεόραση, διαδίκτυο), φωτοαντιγραφικών συσκευών, συσκευών τηλεομοιουτπίας και εκτύπωσης, συστημάτων αξιόπιστης καταγραφής και αναπαραγωγής δεδομένων, ηλεκτρονικής μεταφοράς δεδομένων, εικόνας και φωνής σε σταθερά η φορητά τερματικά (υπολογιστές, τηλέφωνα), η ανταλλαγή πληροφοριών και ηλεκτρονικής παροχής πολυάριθμων υπηρεσιών μέσω καθορισμένων δικτύων διασύνδεσης. Υπηρεσίων, οργανισμών και εταιριών και δυνατότητα υπέρθεσης αυτών των διευκολύνσεων καθώς και η δορυφορική διασύνδεση για μεταφορά εικόνας και ήχου έχουν με τη σειρά τους οδηγήσει σε νέους δρόμους. Σ' όλα αυτά έχει βοηθήσει η πληθώρα εικονιών και υπηρεσιών που παρέχονται σε απίστευτες ταχύτητες σε συνδυασμό με το φιλικό περιβάλλον χρήσης σε γλώσσα φυσική. Νέες προοπτικές όπως Τηλεμετρία, Διεθνής Τηλεειδοποίηση, Τηλεματική, Τηλεϊατρική, Τηλεδιασκέψεις, Τηλεαγορές και Τηλεεργασία είναι ενδεικτικές των τάσεων της εποχής μας.

Είναι σημαντικό ν' αναφερθεί το πόσο συντέλεσαν και οι τέχνες στη προώθηση και έκφραση της επικοινωνίας. Είναι οι τέχνες που εκτός από τη μεταφορά άμεσων μηνυμάτων αποσκοπούν και στην προαγωγή της εκπαίδευσης και της διασκέδασης. Ζωγραφική, γλυπτική, χαρακτική, θέατρο, μουσική, χορός, λογοτεχνία και ποίηση είναι μερικοί από τους σημαντικούς της τομείς όπου ανθρώπινο πνεύμα και φαντασία παντρεύονται με τη πραγματικότητα στην απόλυτη έκφραση των ανθρώπινων βιωμάτων και συναίσθημάτων. Η ανάγκη για ποικιλότροπη και ποικιλόμορφη έκφραση του ανθρώπου όπως αυτό διαφαίνεται από τον αριθμό και την εξέλιξη των κλάδων της τέχνης και την επίδραση τους στη διάπλαση πνεύματος και ψυχής, την έχουν κατασήσει σημαντικό εργαλείο αλληλεπίδρασης.

Το ανθρώπινο πνεύμα δεν σταμάτα την αναζήτηση εδώ. Διερευνώντας όλο και περισσότερο τον ανθρώπινο νου και την ψυχή προσπαθεί ν' ανακαλύψει δύοδους επικοινωνίας μαζί τους για την άντληση πληροφοριών και τον έλεγχο των δυνατοτήτων τους. Στη προσπάθεια του αυτή οδηγείται στην επιδίωξη επαφής με το μη υλικό κόσμο, με τις «ανώτερες δυνάμεις», τις «καλές» ή «κακές» δυνάμεις που ελέγχουν τη σύνθετη υπόσταση του, αναπτύσσοντας έτσι μεγάλο αριθμό θρησκευτικών, παραθρησκευτικών και πνευματικών οργανώσεων. Η αγωνία του για τη διερεύνηση των κάγωντος ακόμη ψυχικού και πνευματικού κόσμου τον οδηγεί σε μεταφυσικές έρευνες και επαφές που επερνούν και την ίδια την ανθρώπινη ζωή.

Καθώς η ανθρώπινη φύση μέσα από την επιστημονική, τεχνολογική και πνευματική έρευνα επιδιώκει διεξόδους πέρα των όποιων φραγμών της επικοινωνίας, είναι πιθανό να οδηγούμαστε σε εποχές όπου ο χρόνος και η υ�η να ξεπεραστούν απόλυτα.

«Αγγείες»

Εφημερίδα των Συλλόγου των Απανταγού Καϊτσιωτών Μακρυρράχης Φθιώτιδας

—♦—
Εκδίδεται ανά τρίμηνο

◆ **ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΑΝΤΑΓΑΧΟΥ ΚΑΪΤΣΙΩΤΩΝ**

◆ **Εκδότης: Η Πρόεδρος Ευδοκία Κ.**

Διαπιστώσεις από τον Κώστα Μπιλίρη

Ο πρώην πρόεδρος του Συλλόγου μας Τάκης Παπαδοκοτσώλης, κάνει ό,τι μπορεί για να βλάψει το Σύλλογο και να παρεμποδίσει το έργο του.

Το Διοικητικό Συμβούλιο για να προστατέψει τα συμφέροντα του Συλλόγου σκέπτεται να χρησιμοποιήσει όλα τα ένδικα μέσα.

Και τι άλλο θα μπορούσαμε να κάνουμε;

Πώς να δείξεις το δρόμο σ' έναν τυφλό και να του πεις «προχώρα από κει που δεν έχει λάσπες»;

Πώς ν' ακούσει τις προτάσεις σου ένας κουφός;

Πώς να αρθρώσει λόγο ένας που δεν έχει το ευεργέτημα της ομιλίας;

Πώς να διαπιστώσεις καλή διάθεση σ' έναν συκοφάντη;

Πώς να μιλήσεις φιλικά με τον εμποτισμένο στην εχθρότητα;

Πώς θα πάρεις στα σοβαρά αυτόν που χρησιμοποιεί τόσο αστεία επιχειρήματα;

Πώς να αποδείξεις κάποιον καλό διαχειριστή, όταν ξεπουλάει το αντικείμενο που διαχειρίζεται;

Πώς θα συνεννοηθείς με αυτόν που οικειοποιείται σχήμα, χρώμα, τίτλο και διακριτικά σύμβολα της πρώτης εφημερίδας του Συλλόγου μας;

Πώς να επισημάνεις καλή διάθεση και πνεύμα «ευθές» σε κείνον που για να επιβάλλει το πείσμα του, επιχειρεί να διχάσει το χωρίο;

Tou ανταποκριτή μας

Πώς να δείξεις εμπιστοσύνη σε κείνον που δεν την απολαμβάνει από μια ολόκληρη επαρχία; Αυτός δεν είναι που όταν έθεσε υποψηφιότητα δημοτικού συμβούλου στην Ξυνιάδα, πήρε μόνο 28 ψήφους από 3.000;

Πώς να πείσεις κάποιον ότι υπάρχουν αιώνιες προγονικές αξίες και καταβολές, όταν τολμάει και αποκηρύσσει τον τίτλο Αγγείες;

Πώς να σε καταλάβει αυτός που δεν αναγνωρίζει άποψη και γνώμη ορθή σε κανένα πέρα από τον ευτό του;

Πώς θ' ανακαλύψεις αρετές σε κείνον που δεν παραδέχτηκε ένα από τα αμέτρητα λάθη του;

Πώς να συνεργασθείς με αυτόν, που όσο τον πλησιάζεις, απομακρύνεται;

Πώς να τα βρεις με κάποιον που δεν αναγνωρίζει σ' ένα νόμιμο Διοικ. Συμβούλιο να εκδώσει έντυπο της δικής του αποδοχής και έγκρισης;

Πώς θα συναισθανθεί τα δικαιώματα των άλλων, αυτός που συνήθισε να καταπατεί κάθε όριο δημοκρατικής διαδικασίας;

Πώς θ' αντιληφθεί την έννοια της νομιμότητας εκείνος που αρπάζει τα περιουσιακά στοιχεία ενός Συλλόγου; Ή μήπως ή δισκέτα με τα ονόματα και διευθύνσεις αναγνωστών, δεν είναι περιουσία του Συλλόγου μας;

Πώς να επισημάνεις καλή διάθεση και πνεύμα «ευθές» σε κείνον που για να επιβάλλει το πείσμα του, επιχειρεί να διχάσει το χωρίο;

Θα ψάχουμε βεβαίως να βρούμε αν λείπει και κάτι άλλο.

Σαν επιφυλλίδα

Βαφτίστε τούτο το γραπτό «οικοτεχνίες» και δώστε λίγη προσοχή στην πρόταση που κάνω.

Από την πρώιμα που ενσάρκωσε η Σοφία Βέμπο, τραγουδώντας «άτακο, τάκου ο αργαλείός μου» ως την πιονή Πνεύλη του Οδυσσέα, που είκοσι χρόνια ύφαινε και ξήλωνε το πέπλο, κρατώντας τη μοιρά της στις ρυθμικές κινήσεις της, η Ελληνίδα οποιασδήποτε κοινωνικής τάξης, έδωσε στον αργαλείο αγώνα δημιουργίας.

Πόσα και πόσα προϊόντα αυτής της τέχνης, αυτής της γυναικείας υπομονής δεν απολαύσαμε, δε ντυθήκαμε, δε σκεπαστήκαμε, δεν πατήσαμε!

Τί μπόλες, τί σκουτιά, τί τρουβάδες, τί κουρτίνες, τί πάντες, τί κουβέρτες και κιράμια, τί χοντροσέντονα και κουρελούνδες δεν γνώρισαν τα σπίτια μας!

Ασφαλώς οι οικοτεχνία σε όλες τις μορφές, τραβάει σε μάκρος. Θα τη βρούμε σε όλες τις εποχές, σε όλες τις οικονομικές συνθήκες. Όταν η οθωμανική κατάρα σκέπαζε το έθνος, τί έκανε η Αγία Φωτεινή, των Αθηνών η αρχόντισσα;

Μάζεψε τις νέες της περιοχής και τις έβαλε στον αργαλείο, στο κέντημα, στο πλέξιμο. Και μέσα στο σκοτάδι της σκλαβιάς έφεξε το νυχτέρι της ελπίδας.

Και η κάθε μια, παράλληλα με τα προσωπικά της ενδιαφέροντα «κένταγε

την Αγιά Σοφιά και τα καμπαναριά της, τον τρούλο, το δεσποτικό και την Ωραία Πύλη».

Κι' όταν το μέλημα της Εθνικής Ανάστασης σε σεργιάνισε στα πέλαγα, της Ύδρας οι υφάντρες, οργάνωσαν τη δημιουργική τους συντεχνία χαρίζοντας αιγλή και πλούτο στο νησί.

Για δυο και πάνω αιώνες οι αργαλειοί της Ύδρας έβγαζαν το καραβόπαν των ιστιοφόρων, και τόσο ζακουστό, που έρχονταν όλης της γης οι καραβοκυραίοι να τ' αγοράσουν.

Ας θυμίσω και τους αργαλειούς της Τσαρτσάνης κοντά στην Ελασσόνα. Εκεί ύφαιναν τις κάπες, που ζέσταιναν ξωμάχους και στόλιζαν αρχόντων παραστήματα.

Και ήταν αυτά της γυναικείας προσφοράς αποτελέσματα. Από νυχτέρι ελλονίδων προϊόντα.

Γυναικών που απέδειχαν, δύναμη, θέληση, αντοχή, αντίληψη και γνώση. Κι' όταν άλλες ανάγκες ορθώνονταν μπροστά για τη βιοτική μέριμνα, οι υφάντρες ζεπέζευαν από τον αργαλείο στην άλλη πραγματικότητα. Και πότε με το βελονάκι του κεντήματος, πότε με τις βελόνες του πλεξίματος έδιναν λύσεις στα προβλήματα του σπιτιού και καλαισθησία στον περίγυρο.

Έφτιαχναν και τί δεν έφτιαχναν! Σκεπάσματα, κουρτίνες, πάντες, κάλτσες, γά-

«Αγγείες»

Εκ Πύρρας...

(..και οι μεν λίθοι του Δευκαλίωνος έγιναν άνδρες οι δε λίθοι της Πύρρας γυναικες) Κ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΑΛΠΙΚΟΣ ΠΑΡΑΣ....

Της Ευδοκίας Οικονόμου

«Οι πολίτες βελτιώνονται όταν έχουν πρόχειρα και συχνά, των επιφανών ανδρών αποφθέγματα», έλεγε ο ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ.

Ειπειδή διατηρώ την ταπεινή άποψη πως όλοι μας μέχρι να πεθάνουμε χρειαζόμαστε βελτίωση, άλλοι περισσότερο, άλλοι λιγότερο, μου φαίνεται καλό να υπενθυμίσω λόγια ανθρώπων, που τους τιμά η ιστορία και που οι σκέψεις τους έχουν διαχρονική αξία.

Με αυτή την άποψη οδηγώ τη σκέψη μου άλλες φορές ερμηνεύοντας αποφθέγματα ή ρήσεις τέτοιων ανθρώπων κι άλλες φορές παραθέτοντας τα ίδια τους τα λόγια.

Έτσι λαμβάνοντας υπόψη πως «ο καλώς οδηγός διδάσκει και το καλώς έπεισθαι» ήπειρες έλεγε ο ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ θα έλεγα πως «Αριστος μπορεί να χαρακτηριστεί ένας Σύλλογος ανθρώπων, όπου ενώ όλα τα άλλα μπορούν να ορίζονται ως ίσα, η αρετή ορίζεται ως το καλλίτερο και η κακία ως το χειρότερο», όπως θα μπορούσε να πει ο ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

Ο σοφός ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ο ΡΩΔΙΟΣ πάλι, λέει πως «ο λαός κατά το πλείστον σωφρονεί εις την πολιτεία εκείνη, εις την οποία οι πολιτεύομενοι φοβούνται περισσότερο τον ψόγο από τον νόμο», αλλά ο μέγας ΠΛΑΤΩΝΗΣ που μπορούσε να εννοεί πως «εκείνος, που δεν πάιρνει μέρος στη ζωή των Συλλογικών Οργάνων έτσι όπως ρυθμίζονται με τη νομοθεσία, αυτός είναι αρρώστια των Συλλογικών Οργάνων».

Μα της αρρώστιας αγαπητού συγχωριανού, φίλες και φίλοι αναγνώστες, της πρέπει συμπόνια κι επαγρυπόνηση.

Ας συμπονούμε λοιπόν κι ας επαγρυπούμε αγαπητού, μέχρι να διαβούν οι όποιες πρόσκαιρες «αρρώστιες» μας ταλαιπωρούν. Εξ αλλού οι ΚΑΪΤΣΙΩΤΕΣ είναι συμπονετικοί, είναι άγρυπνοι, είναι έξυπνοι, είναι τολμηροί.

Εδώ θα ήθελα να τονίσω ότι το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας αφογυκράζει αόλες τις απόψεις των συγχωριανών μας, φτάνει να τις εκφράζουν έγκαιρα και έγκαιρα. Δεν είμεθα αλάνθαστοι. Εξ αλλού «ο αλάνθαστος πρώτος τον λίθον βαλέτω» όπως θα μπορούσε επίσης να εννοεί ο όντως μεγάλος ΙΗΣΟΥΣ. Έχουμε όμως την καλλίτερη πρόθεση για το Σύλλογο μας και το χωριό μας. Και βέβαια πιστεύουμε ότι πολλές φορές «το να πείθεται κανείς και να ακολουθεί τους φρόνιμους δεν είναι παράλογο, αλλά σεμνό και σωτήριο», όπως έλεγε ο Δίκαιος ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.

Τέλος απαντώντας στις προσπαθεις, για όποιες πισώπλατες μαχαιριές επιχειρήθηκαν πρόσφατα (έκδοση παραεφημερίδας από μέλος του Διοικητικού Συμβούλιου του Συλλόγου μας) και λαμβάνοντας υπόψη πως η εξουσία δείχνει και το χαρακτήρα του ανθρώπου, υπενθυμίζω μια ιστορία, που αφορά στον ΤΡΕΟΔΩΡΟ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ:

«...Στην Τριπολίτα είχαν γράψει λόγια κοροϊδευτικά και ψευτίκα εναντίον του Κολοκοτρώνη και τα τοιχοκόλλησαν στην εκκλησία. Ήταν Κυριακή και μαζεύτηκε κόσμος και τα διάβαζε. Ο γέρο Κολοκοτρώνης πήγε στην εκκλησία να λειτουργήσει κι άλλαν είδε κόσμο συμμαζωγμένο έστειλε τον Γραμματικό του να ιδεί τι τρέχει. Ο Γραμματικός έπεστρεψε και μούδισε να του πει. Έμαθε τέλος πάντα τον είναι. Τότε πήγε ξεκόλλησε το χαρτί με τα γραμμένα και το πήρε στο χέρι. Οταν απόλυτης η εκκλησία το έδωκε του παπά και τον υποχρέωσε να το διαβάσει μεγαλοφόρως στο λαό. Έπειτα είπε: «Κρίνετε αν με βρίζουν δίκαια». Και πολλοί απάντησαν: «Ο κάλπικος παράς μένει στο νοικοκύρη του»....»

Του Κώστα Αντωνούλα

ντια και όλα με σχέδια καλλιγραφικά. Αναγνωρίζουν το ταλέντο τους και τα παραδοσιακά μας τραγούδια.

Στην κεντημένη σου ποδιά, λαλούν απόδονια και πουλιά.

Στην κεντημένη σου ποδιά, τ' απόδονια χίσταν τη φωλιά.

Ακόμα και τα κελυφία των προσκεφαλιών γέμιζαν κεντίδια. Έβλεπες πάνω τους και τι δεν έβλεπες! Στεφάνια λουλουδιών σε όσες έμπαιναν σε πλικία γάμου. Κρίνους και ρόδα να γεμίζουν τα όνειρά με ευτυχία. Αγγέλους φτερωτούς για τα μικρά παιδιά. Να 'χουν φύλακα στον ύπνο τους. Μέχρι και σταυρό κεντούσαν στην μαξιλαροθήκη του αλαφρούσκιωτου.

Κοίταζες τα κουρτινάκια στα παράθυρα και θημώνασσον περισσότερο από της πλέξης της αρμονία και λιγότερο από τον πλίο που θήβειε να μπει στο σπίτι.

Αφορμή για ό

Κυρία Πρόεδρε,

Με μεγάλη χαρά διάβασα τα δύο βιβλία, ένα του κ. Κων. Κούτσικα και ένα του κ. Χαρ. Πατρίδα που γράφηκαν για το χωριό σας και κυκλοφόρησαν πρόσφατα.

Επιτρέψτε μου να σημειώσω ότι στο χωριό σας έχω πάρα πολλούς φίλους και πολλούς συγγενείς εξ αίματος και εξ αγκιστείας. Το αγαπώ ιδιαίτερα και παρακολουθώ με ενδιαφέρον όλα τα νέα του. Γνωρίζω ότι από το χωριό σας έχουν αναδειχθεί πολλοί σημαντικοί άνθρωποι και ότι όλοι το αγαπάτε πολύ, ως γενεθλία γη. Έτσι ενώ για άλλα χωριά δεν έχουν γραφεί καθόλου βιβλία ή για κάποια μόνο ένα (Ομβριακή, Ξυνιάδα, Μελιταία), για τη Μακρυρράχη γράφηκαν δύο (!) από δύο αξιόλογα τέκνα της. Και αυτό είναι ενδεικτικό της αγάπης των Καϊτσιωτών για το χωριό τους.

Δεν ανήκει σε μένα να εκφράσω γνώμη για τα βιβλία αυτά, αφού μάλιστα κατάγομαι από γειτονικό χωριό. Σημειώνω μόνο ότι δείχνουν την περίσσεια αγάπη των συγγραφέων για το χωριό τους.

Επιθυμώ όμως να αναφερθώ σε δύο θέματα:

- Τον προβληματισμό για την επιμολογία του ονόματος «Καϊτσα»
- Την επικριτική αναφορά που υπάρχει στο βιβλίο του κ. Κ. Κούτσικα για τον αειμνότο Αθανάσιο Αργύρη.

I. Σε δι, οι αφορά το πρώτο θέμα ερεύνησα διάφορα λεξικά, συνομίλησα με γλωσσολόγους πανεπιστημιακούς, γνώστες όλων των βαλκανικών γλωσσών. Βρήκα την επιμολογία και τη σημασία των ονομάτων μιας σειράς γειτονικών χωριών που βρίσκονται στην ίδια περίου συνείδεια με την Καϊτσα: Σμόκοβο (Λουτροπηγή), Δρανίστα (Κτιμένη), Δερελί (Περιβόλι), Νεζερός (Άγ. Στέφανος), Νταουκλί (Ξυνιάδα). Βρήκα λοιπόν τα εξής:

- Σμόκοβο, είναι σλαβική λέξη, προκύπτει από το Zmoc (φρίδι σφυγκτικό, όχι δηλητηριώδες), άρα σημαίνει Φιδότοπος, ίσως λόγω των θερμών μεταλλικών νερών
- Δρανίστα είναι σλαβική λέξη που σημαίνει Κρανιά
- Δερελί είναι τουρκική λέξη. Δερέ (Dere) σημαίνει δάσος, ρέμμα. Άρα Δερελί σημαίνει ρεμματόδασος, ίσως λόγω παλιού δάσους που υπήρχε εκεί
- Νεζερός, προκύπτει από τη σλαβική λέξη ezero που σημαίνει πολλά νερά, λίμνη
- Νταουκλί είναι τουρκική λέξη που σημαίνει: πτηνώνα για παγώνια ή περιστέρια. Φαίνεται ότι αντιστοιχούσε σε μέρος που φωλιάζαν ωραία πουλιά.

Και π στην «Καϊτσα»; Είναι μια σπασοκεφαλιά για όλους τους ειδικούς με τους οποίους μίλησα. Είναι ένα δύσκολο πρόβλημα. Επιμολογικά είναι δυνατό να προκύπτει από τα εξής:

- Από το όνομα «Γάιος» που είναι όνομα κυρίων Ρωμαίων, αλλά και Ελλήνων. Π.χ. ο Γάιος μαθητής του Αποστόλου Παύλου που με το όνομά του υπάρχει χωριό στους Παξούς. Ακόμη υπάρχει χωριό Κάιτσα (όχι Καϊτσα) στην περιοχή Σουλίου Ηπείρου

- Από το ρήμα «καίω-καίγομαι». Φαίνεται ότι π ευρύτερη περιοχή κάποτε ήταν ένα πυκνό δάσος (εξ ου και Δερελί, που σήμερα είναι γυμνό) και άρα κάπκε και ίσως επανειλημένα. Όμως περιοχές στις οποίες απαντούν τα πρασινώπα βραχώδη πετρώματα (οι φωτιόλιθοι κατά τους Γεωλόγους) δεν επανέκτησαν την αρχική βλάστηση τους ή έχουν θαμνώδη και αραιά βλάστηση (Άγιος Στέφανος, Περιβόλι, Κάστρο, Καράπα, Φύρνος, Κούμαρος), ενώ περιοχές με χωματώδη πετρώματα (φιλύσσης, μολάσσα κατά τους Γεωλόγους) επαναδιάσθηκαν πλήρως (δάσος Καϊτσας, Δρανίστας κ.λπ.)

Σημειώνω, για αποφυγή κάθε παρανόσης, ότι αυτά είναι υποθέσεις και δεν είναι τελικά συμπεράσματα. Θα συνεχίσουμε την προσπάθεια ελπίζοντας να βρούμε την αναντίρρητη επιμολογία της λέξης «Καϊτσα».

ii. Σε δι, οι αφορά το δεύτερο θέμα, είχα γνωρίσει, σχεδόν από την εφοβική μου πληκτική, τον αειμνότο Αθανάσιο Αργύρη. Τον είχα εκτιμήσει ιδιαίτερα. Θεωρώ άτοπες και αντιδεοντολογικές τις επικριτικές του κ. Κούτσικα εναντίον του Μπαρμπα Θανάση για δύο λόγους:

- Οι νεκροί δεδικιάνται. Οι κεκοιμημένοι δεν μπορούν να απαντήσουν από τον τάφος τους. Γι αυτό ας μην τους επικρίνουμε. Τους κρίνει ο Θεός.

- Ο Μπαρμπα Θανάσης, όπως εγώ τον γνώρισα, αλλά και κατά κοινή ομολογία των κατοίκων, ήταν ένας ήρεμος, πράσι και φιλόπουχος άνθρωπος. Δεν θύλωσε ποτέ το νερό κανενός. Είχε τελειώσει το Σχολαρχείο, ήταν ένας γραμματιζούμενος άνθρωπος για την εποχή του. Υπηρέτης ανιδιοτελώς το χωριό ως Γραμματέας του αναγκαστικού Συνεταιρισμού και ως εκκλησιαστικός Επίτροπος. Είχε την εμπιστοσύνη και την αγάπη των συγχωριανών του γι αυτό και τον εμπιστεύόταν σε αυτές τις λειτουργίες. Ήταν πραγματικά «αγκωνάρι», αλλά και στυλοβάτης του χωριού. Ήταν ο «ίσκιος» του χωριού. Όταν έφυγε τον Αύγουστο του 1997 η Καϊτσα έγινε πιο φτωχή. Έφυγε ένας άνθρωπος σύμβολο της. Επειδή τον γνώρισα, θεωρώ χρέος μου να καταθέσω τη μαρτυρία μου. Ο γνους μεμαρτύρηκε. Και έστω η μαρτυρία μου λόγος προστών και δίκαιος εις μνήμην αιώνινον.

Με φιλικούς χαιρετισμούς
Γεώργιος Σούλιος Καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Απέναντι στους θεσμούς και στα γεγονότα

ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

(Βίος ανεόρταστος μακρά οδός απανδόκευτος)

Tou κ. Δημ. Γ. Κουτρούμπα

Πρόσφατα είδαν το φωτικό δημοσιότητας απόφεις άκρως ανατρεπτικές. Ακούσθηκαν απόφεις για την κατάργηση της αργίας της Κυριακής, των εορτών και άλλων επετείων. Πρέπει, λένε, να προσαρμοστούμε πλέον σε Ευρωπαϊκά πρότυπα, να δουλέψουν οι επικειρόσεις, να αυξηθεί η παραγωγή και άλλα παρόμοια. Οι προτάσεις αυτές, αλλά και οι αντίστοιχες αντιρρήσεις ανθρώπων που θεωρούν «αντικοινωνικό» το ωράριο και τις εορτές, μας έδωκαν την αφορμή να σκεφθούμε τη σημασία του σπουδαίου αυτού κοινωνικού θεσμού, των εορτών.

Εθνοθρησκευτικές, οικογενειακές, τοπικές, πανηγύρια, γλεντοκόπια, χοροί ή άλλες ευκαιρίες διαλείμματος στη μονότονη και ρουτινιάρικη ζωή μας. Όλες είναι ευκαιρίες να ξεδίνουμε και να αναζωογονούμαστε. Γιατί οι γιορτές ανταποκρίνονται σε βιολογικές, σωματικές και ψυχικές ανάγκες του ανθρώπου για ανανέωση των δυνάμεων, για κοινωνική συναναστροφή και για θεώρηση του σκοπού της ζωής. Ο ίδιος ο Θεός και Δημιουργός μας θέσπισε με την τετάρτη Εντολή του Δεκαλόγου την ανάγκη της αργίας. «Εξ ημέρας να εργάζεσαι και να εκτελής όλα τα έργα σου, την δε εβδόμηνη να διακόπτης και να την αφιερώνης εις τον Θεόν σου».

Καθορίσθηκαν, λοιπόν, οι αργίες της Κυριακής, του Πάσχα, των Χριστουγέννων, της Παναγίας, των μεγάλων αγίων, καθώς και άλλες εθνικές και εθνικοθρησκευτικές προς τιμήν των ηρώων και εθίμων της Ελληνοχριστιανικής μας παραδόσεως και για προβολή ινδαλμάτων και προτύπων στη νεολαία μας. Επίσης τοπικές γιορτές και πανηγύρια, χαρούμενα οικογενειακά γεγονότα, γάμοι, αρραβώνες και άλλα, έρχονται να ικανοποίησουν τις σωματοψυχικές αυτές ανάγκες του καθενός μας. Έτσι εκτονώνται η ψυχική μας ένταση, αναπαύεται το σώμα, νευρώνεται η θέληση για πρόοδο, λειαίνονται οι κοινωνικές διαφορές, ξεσπαθώνται η Ελληνική λεβεντιά, ξεχνιούνται οι πίκρες και οι καημοί, τιθασεύεται ο χάρος και αναπτερώνται οι ελπίδες για ένα ευοίωνο μέλλον. Όταν μάλιστα συνδυασθεί η εορτιανή ανάπτυση και με την ικανοποίηση και των θρησκευτικών αναγκών της ψυχής, με τον εκκλησιασμό, με τη φιλανθρωπία, την πνευματική τροφοδοσία και τις άλλες εκδηλώσεις της αγάπης, τότε καταστέλλεται το ψυχοφθόρο αγάχος, εξανθρωπίζεται το άτομο και η κοινωνία, καταλαγιάζουν τα πάθη και προοδεύει ο πολιτισμός.

Για σκεφθείτε έναν πεζοπόρο, που αναγκάζεται να βαδίζει επί πολλές ώρες μέσα σε κατασκονισμένους δρόμους κάτω από τον καυτό καλοκαιριάτικο ήλιο, ή μέσα στη βαρυχειμωνιά, χωρίς να κάνει κάποιο σταθμό για λίγη ξεκούραση. Ένας τέτοιος πεζοπόρος δεν έχει να περιμένει τίποτα άλλο παρά την εξάντληση και το μοιραίο τέλος. Το ίδιο θα συμβεί και με μας, αν τυχόν διαγράψουμε τις εορτές από τη ζωή μας.

Δεν έχει σημασία ποιες εορτές είναι αυτές. Θρησκευτικές, εθνικές,

Η ΑΠΟΦΗ ΜΟΥ

Οι αδυναμίες, οι κάθε λογής αδυναμίες, που φωλιάζουν στα βάθη της καρδιάς του ανθρώπου είναι τόσο πολλές, τόσο μεγάλες και τόσο ισχυρές που πολλές φορές φτάνουν δυστοχώς στο σημείο που μας κυριεύουν τη ψυχή, να υποκαθιστούν τη λογική και να κατευθύνουν όλες τις ενέργειές μας οι οποίες καταλήγουν σε κάθε λογής μικρά ή μεγάλα ζημιογόνα αποτελέσματα με την ευρεία της λέξης έννοια.

Γι αυτό κι η ευχή της λαϊκής μούσας: «καθαρή καρδιά και καλά μυαλά» είναι σοφή και έχει το μεγαλείο της.

Την ίδια ευχή αισθάνομαι να εκφράσω και προσωπικά προς όσους την έχουμε ανάγκη με την ευκαιρία

«Ματωμένη Δεκαετία» του Κ. Μπιλίρη καθώς και τη γνωστοποίηση για τις «αρχαιρεσίες και νέο Δ.Σ.» του Κ. Βιζαντινού, μου γεννήθηκαν πολλά και διάφορα ερωτήματα κι έτσι αισθάνθηκαν καθήκοντας και υποχρέωση να σημειώσω τις γραμμές αυτές και να διατυπώσω μέσα από αυτές τη σκέψη μου, την «ΑΠΟΦΗ ΜΟΥ», ανταποκρινόμενος έτσι και στην προτροπή: «Στείλετε μας τις παρατηρήσεις σας. Κάτι θα βρείτε» από τις στήλες της σύνταξης «ΛΟΓΙΑ ΑΝΑΓΓΕΙΑΙΑ» με σκοπό, αν μπορέσω, να βοηθήσω κι εγώ ώστε ο πόθος μας και τα λόγια μας για θετική προσφορά να γίνουν πράξη, να κινηθούμε πράγματι στο ευθύ δρόμο της συνεννόησης, της συνεννόησης και της

αλληλεγγύης, της δημιουργίας και της προόδου.

Διαταπώνω την άποψή μου και κάνω ορισμένες επισημανσίες με απόλυτα αγαθή πρόθεση χωρίς καμία διάθεση κριτικής ή παρατήρησης, πιστεύοντας ότι θα συμβάλω στην επίτευξη του στόχου και του ρόλου που καλείται να παιξει η εφημερίδα μας σα μέσο επικοινωνίας, σα μέσο ενημέρωσης, που με τόση λαχτάρα περιμένουμε κάθε φορά όλοι μας να την πάρουμε στα χέρια μας και μπορώ να πω, διαβάζοντάς την, να τη νανουρίσουμε και να μας νανουρίσει.

Ερχόμενος στο άρθρο του Δ.Σ. και διαβάζοντας ότι οι «ΑΓΓΕΙΕΣ» (Συνέχεια στη σελ. 10)

— ♦ ΚΑΪΤΣΙΩΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΪΤΣΙΩΤΙΚΑ ♦ —

Γράφει ο Δημήτριος Ε. Κούτσικας Αντιστράτηγος ε.α.

**Εις μεν τὸν πατέρα μου οφείλω τὸ ζεῖν,
εἰς δὲ τὸν διδάσκαλό μου τὸ εὖ ζεῖν**
Μέγας Αλέξανδρος

Συνεχίζοντας την προσπάθεια παρουσίασπις της προσωπικότητας εκείνων των συγχωριανών μας, που καταξιώθηκαν στον τομέα τους, που προσέφεραν στον τόπο τους και οι οποίοι δεν λησμόνησαν ποτέ την καταγωγή τους, θα πάνταν παράλειψην αν δε γίνονταν αναφορά σε τρία εκλεκτά τέκνα του χωριού μας, που τίμησαν την επιστήμην τους, που πάσχισαν για την ανέλιξη και μόρφωση των νέων του χωριού μας, τους τρεις δασκάλους, Αθανάσιο Κλασίνα, Αντώνιο Οικονόμου και Γεώργιο Καπάλα.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Οι νέοι της Καίτσας ευτύχησαν τη 10ετία του 1930 και μέχρι το έτος 1945 να έχουν στο σχολείο τους παραπάνω αναφερθέντες δασκάλους, οι οποίοι με την άρτια κατάρτιση και την ακατάβλητη θέληση βοηθήσαν στη μόρφωση τους. Έτσι εκείνη την περίοδο έγινε η πραγματική υπέρβαση με αποτέλεσμα το χωριό μας να πρωτοστατήσει και στον τομέα της παιδείας. Η μεταστέγαση του Δημοτικού σχολείου στο νεόδμητο Διδακτήριο, με τις άνετες αίθουσες διδασκαλίας και τους άνετους χώρους παιδείας, ήταν παράγοντες που βοήθησαν αρκετά την όλη προσπάθεια του διδακτικού προσωπικού.

Η λειτουργία του νέου Διδακτηρίου άρχισε το έτος 1932 και συνέπεσε με την τοποθέτηση του Αντ. Οικονόμου και ύστερα από τρία χρόνια (1935) την τοποθέτηση του Αθ. Κλασίνα.

Διευθυντής του σχολείου ορίστηκε ο Αθ. Κλασίνας, ο οποίος ανέλαβε και τη διδασκαλία των τάξεων Γ, Δ (μεσαία αίθουσα), Ε και ΣΤ (ανατολική αίθουσα), ενώ ο Αντ. Οικονόμου ανέλαβε τη διδασκαλία των τάξεων Α και Β. Όταν στις Γ και Δ τάξεις γίνονταν διδασκαλία οι μαθητές των τάξεων Ε και ΣΤ ασχολούνταν με μελέτη και ατομικές εργασίες και αντίστροφα.

Αυτό το δίδυμο ήταν ότι καλλίτερο για το χωριό. Σε λίγα χρόνια το Διδακτήριο αναμορφώθηκε με την ανάπλαση του γύρω χώρου, τον υπέροχο κήπο και τον άνετο χώρο συγκέντρωσης των μαθητών. Το σχολείο έγινε πράγματι μια όαση αισθητικής και δημιουργίας. Ή δεντροφύτευση του κήπου με πεύκα και οπωροφόρα δέντρα, οι διάδρομοι με τις λεβαντίνες, το καταπληκτικό ενθύσιομπο επίστριψη με λεβαντίνες (έργο του Αντ. Οικονόμου), η δεξαμενή εναποθήκευσης νερού για το πότισμα του κήπου, η τοποθέτηση καμπάνας λίγο πάνω από τη βρύση (αλήθεια τι έχινε η καμπάνα) με την οποία καλούνταν οι 150 και πλέον μαθητές να προσέλθουν στο σχολείο, οφειλονται αποκλειστικά στις άσκες προσπάθειες αυτών των δύο μεθοδικών δασκάλων, οι οποίοι με την αγάστη συνέργασία, την απόλυτη σύμπνοια και την αξιοχήλευτη ώμωμαση πέτυχαν το τέλος.

Τότε η διδασκαλία γίνονταν και απόγονα, εκτός από το απόγονα του Σαρβάτου. Το απογευματινό πρόγραμμα προέβλεπε μεταξύ των άλλων και αδική (τραγούδια), αθλοπαιδιές (παιχνίδια), περιποίηση κήπου και καθαριότητα των χώρων. Την εποχή εκείνη οι αίθουσες θερμανόνταν με σόμπες καυσόδυλων. Κάθε μαθητής τους χειμερινούς μήνες έφερνε από το σπίτι του ένα κομμένο ξύλο για τις ανάγκες του σχολείου. Τις Κυριακές και επισήμες εορτές όλοι οι μαθητές με τα «καλά τους ρούχα» και συνοδεύομενοι από τους δασκάλους πήγαιναν στην εκκλησία, όπου ο μεν Κλασίνας ανέβαινε στο φωτιάρι (ήταν iεροφάλτης), ο δε Οικονόμου παρέμενε κοντά στους μαθητές για τήρηση της τάξης.

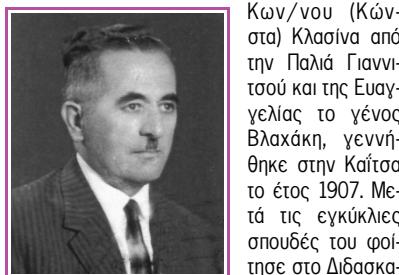
Η βιβλιοθήκη στο γραφείο των δασκάλων ήταν γεμάτη βιβλία διδακτικά και όχι μόνο, τα οποία διατηρούνται στη διάρκεια του Εμφυλίου εξαφανίστηκαν. Επίσης υπήρχε φαρμακείο με όλα τα φάρμακα πρώτης ανάγκης.

Από τα μέσα της 10ετίας του 1930 οι μαθητές μέχρι την αποφοίτησή τους, τα μόνα βιοθήματα που διέθεταν ήταν ένα σακούλι (αντί της σημερινής τσάντας) με περιεχόμενο το Αναγνωστικό, ένα τετράδιο Αρθμητικής με την προσάρδεια στο πίσω εξώφυλλο, δύο άλλα τετράδια, μια γομολάστικα, ένα μολύβι και για τις μικρές τάξεις επί πλέον ένα αβάκιο (πλάκα) και ένα κονδύλι. Αυτοί οι μαθητές ήταν καθόλα έτοιμοι ν' αντιμετωπίσουν την πρόκληση του Γυμνασίου. Έτσι πολλά αγόρια του χωριού, αλλά δειλά-δειλά και λίγα κορίτσια εισήλθαν στα Γυμνάσια της Λαμίας, Σπερχειάδος, Καρδίτσας και Δομοκού.

Τι έτος 1940 ολοκλήρωνται το διδακτικό προσωπικό με την τοποθέτηση του τρίτου συγχωριανού μας δασκάλου Γεωργίου Καπάλα, ο οποίος ανέλαβε τη διδασκαλία των Γ και Δ τάξεων. Την ίδια περίοδο και μέχρι το έτος 1940 λειτουργούσε με τους ίδιους δασκάλους Νικητερίνο Σχολείο, στο οποίο πολλοί αναλφάρητοι συγχωριανοί μας διδάχτηκαν τα πρώτα γράμματα και έμαθαν αν μη τι άλλο να βάζουν την υπογραφή τους.

Μετά από την περιληπτική ιστορική αναδρομή, ικνηλατώντας την πορεία των αναφερομένων δασκάλων μ' όσες πληροφορίες μού παρασκέθηκαν από τους οικείους των, αλλά και ξεδιπλώνοντας μνήμες, κρίνεται σκόπιμη η σκιαγράφηση της προσωπικότητας και η βιογραφία των σε γενικές γραμμές, αποφεύγοντας τις υπερβολές και πάντα με σεβασμό στη μνήμη των.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΗΣΗ - ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΛΑΣΙΝΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ:

Κώνων/νους (Κώνστα) Κλασίνα από την Πλαιά Γιαννιτσού και της Ευαγγελίας το γένος Βλαχάκη, γεννήθηκε στην Καίτσα το έτος 1907. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές του φοίτησε στο Διδασκαλείο Κοζάνης. Η πρώτη του τοποθέτηση πιθανολογείται -ελλείψει πληροφοριών- ότι ήταν στην περιοχή της Κοζάνης. Το έτος 1932 ποποθετείται στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού μας. Παντρεύτηκε τη Φωτεινή το γένος Γουργιώτη από την Ομβριακή με την οποία απέκτησε τρία παιδιά. Το Γεώργιο δημόσιο υπάλληλο, ο οποίος διυτικός απεβίωσε την 7-5-1995, τη Χαρίκλεια και τη Δήμητρα.

Στη Λαμία υπηρέτησε σε πολλά Δημοτικά Σχολεία της πόλης μέχρι τη συνταξιοδότησή του. Όλους τους καλοκαιρινούς μήνες διέμενε μαζί με τη σύζυγό του στο χωριό, όπου διέθετε ιδιόκιτο σπίτι το οποίο τώρα ανήκει στους κληρονόμους του γιου του Γεωργίου. Απεβίωσε την 13-8-1983 και ενταφιάστηκε στο Νεκροταφείο του χωριού μας.

Ο αμοιβή την οποία το ανάλγητο κράτος δεν απένειμε ποτέ.

Αυτός ο άριστος εκπαιδευτικός, ο καλός οικογενειάρχης και καλός χριστιανός, άφρος την τελευταία του πνοή την 29 Μαρτίου 1986 στην Αθήνα και ενταφιάστηκε στο Νεκροταφείο της Μακριάς Ράχης, στο χωριό μας. Το χωριό που αν και τον πλήγωσε δεν έπαισε να νοσταλγεί και να αγαπάει. Επικέδιευσις λόγους εξεφώνησαν οι Κων/νος Κούτσικας και ο γιος του Ιωάννης.

Θεωρώ υποχρέωση μου ν' αναφέρω ένα περιστατικό που έλαβε χώρα το 1942 στο Δομοκό. Κατά την εξέταση επτά (7) τελειοφοίτων της Ε' Τάξης του σχολείου μας για την εισαγωγή τους στο Γυμνάσιο και ενώ δύο οι μαθητές απαντούσαν στις προφορικές ερωτήσεις της Καθηγητής Λαμίας Καρδίτσας και της Λαμίας Δράμας, οι αιχμαλωτισμένοι πληροφοριώντας πληροφορίες μέχρι το έτος 1945, οπότε επιστρέψαν στο Δομοκό.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιος του Γεωργίου Οικονόμου και της Χαρίκλειας το γένος Αρχάνδρας από την Καίτσα από το Αρχάνι γεννήθηκε στην Καίτσα το έτος 1903. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές του φοίτησε στο Διδασκαλείο Κοζάνης. Η πρώτη του τοποθέτηση πιθανολογείται -ελλείψει πληροφοριών- ότι ήταν στην περιοχή της Κοζάνης. Το έτος 1932 ποποθετείται στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού μας. Παντρεύτηκε τη Φωτεινή το γένος Γουργιώτη από την Ομβριακή με την οποία απέκτησε τρία παιδιά. Το Γεώργιο δημόσιο υπάλληλο, ο οποίος διυτικός απεβίωσε την 7-5-1995, τη Χαρίκλεια και τη Δήμητρα.

Στη Λαμία υπηρέτησε σε πολλά Δημοτικά Σχολεία της πόλης μέχρι τη συνταξιοδότησή του. Όλους τους καλοκαιρινούς μήνες διέμενε μαζί με τη σύζυγό του στο χωριό, όπου διέθετε ιδιόκιτο σπίτι το οποίο τώρα ανήκει στους κληρονόμους του γιου του Γεωργίου. Απεβίωσε την 13-8-1983 και ενταφιάστηκε στο Νεκροταφείο του χωριού μας.

Ο δάσκαλος Αντ. Οικονόμου όταν υπηρέτησε στο χωριό διδάσκει αποκλειστικά τις τάξεις Α και Β, οι οποίες είχαν μια ιδιαιτερότητα, γιατί σ' αυτές ο μαθητής παίρνει τις βάσεις για τις παραπέρα σπουδές. Ήταν σπουδαίος στην αφήγηση θαυμαστών ιστοριών (παραμυθιών), υπομονετικός με τους μικρούς μαθητές, διδάσκει δε με μόνα εφόδια ένα μαυροπίνακα και ένα αριθμητήριο με το οποίο τους μάθαινε τα πρώτα στοιχεία της Αριθμητικής. Με περισσή αγάπη για το τραγούδι μάθαινε τους μαθητές τα πρώτα τραγούδια. Η περιποίηση του κήπου, το κλάδεμα και το κέντρωμα των οπωροφόρων δέντρων καθώς και το ψαλδίσμα των λεβαντινών ήταν οι μεγάλες του αγάπες.

Αυτός ήταν ο Αντ. Οικονόμου. Άριστος εκπαιδευτικός, καλός οικογενειάρχης, προστάτης και ήπιος χαρακτήρας, αλλά όταν νευρίζεις -πράγμα σπάνιο- ζερίζωντας τα αυτιά των σπακτών μαθητών. Ίως είναι ο μόνος από

τους συγχωριανούς που έχει την ομοιότητα της Καίτσας. Όσο και αν διαφωνεί κάποιος με ορισμένα σημεία του κειμένου, υπάρχουν πολλά άλλα σημεία που θα βοηθήσουν όσους θελήσουν στο μέλλον ν' ασχοληθούν και να ερευνήσουν παραπέρα το θέμα προέλευσης της Καίτσας.

ΚΑΠΑΛΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ:

Γιος του Κων/νου Καπάλα και της Αλέξανδρας και της Λαζαρίδη Κουτρούμπη, γεννήθηκε στην Καίτσα την 25-1-1910. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές του στη Δράμα, κοντά στον αδελφό του πατέρα του Ιατρό Αθανάσιο Καπάλα, φοίτησε στο Διδασκαλείο Δράμας. Το έτος 1933 διορίζεται σε Δημοτικό Σχολείο Σερρών και στη συνέχεια στο Δημοτικό Σχολείο Δοξάτου Δράμας. Το έτος 1939 παντρεύεται την Ελένη το γένος Κοντογιάννη από την Καρδίτσα με την οποία απέκτησε τρία παιδιά της Λαζαρίδη Καπάλα και την Τίτικα (Πολυτίμη) καθηγητριας. Το έτος 1940 τοποθετείται στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού μας, όπου υπηρέτησε μέχρι το έτος 1945, οπότε επιστρέψει στο Δοξάτο. Στη συνέχεια μετατίθεται στην Καρδίτσα και το έτος 1966 στην Αθήνα, όπου εγκαταστάθηκε οικογενειακώς. Το έτος 1968 συνταξιοδοτήθηκε.

Σ' όλη τη σταδιοδρομία του, αυτός ο υπέροχος εκπαιδευτικός, ανέπτυξε πλούσια δράση. Πάντοτε με το χαμόγελο στα χειλή και την ανεπιτίθεμη ευγένεια του έδωσε και πήρε πολλή αγάπη από όσους τον γνάρισαν. Όποιος συγχωριανός πήγαινε στην Καρδίτσα (το χωρίο υπάγονταν τότε στην Καρδίτσα) τον εύρισκε πρόθυμο να βοηθήσει. Το ίδιο γίνονταν και οι άλλοι ήταν σ

Η ΑΠΟΨΗ ΜΟΥ

(Συνέχεια από την 8η σελ.)

είναι νέο και υπεύθυνο ξεκίνημα και ότι «όλοι μαζί χέρι με χέρι, ανάσα με ανάσα θα τροχιοδρομήσουμε σε ανοξείδωτες ράγες» δοκίμασα πράγματι ιδιαίτερη ικανοποίηση και μεγάλη συγκίνηση. Εκείνοι όμως οι χαρακτηρισμοί, οι τόσοι χαρακτηρισμοί, εκείνες οι περιγραφές, οι τόσες περιγραφές, η επίθεση από τις «ΑΓΓΕΙΕΣ» στην «ΚΑΪΤΣΑ» και η δράση των «κάποιων» νυν εναντίον των «κάποιων» πρώην, πόσο ικανοποιούν και τι εξυπηρετούν; Πόσο ενισχύουν την προσπάθεια να περιπατήσουμε «όλοι μαζί χέρι με χέρι...»; Έτσι απλά διερωτάμαι. Ο κάθε ένας μας φυσικά το κρίνει μόνο τους.

Όσο αφορά τις «ΑΓΓΕΙΕΣ» θεωρώ ότι έγινε μεγάλη υπέρβαση διαγράφοντας με ένα Χ την «ΚΑΪΤΣΑ» και τούτο επειδή η «ΚΑΪΤΣΑ» ως τίτλος της εφημερίδας μας προϋπήρξε και έχει ζων 10 ετών. Τώρα αν αυτή χρειάζονταν κάποια «ευθυγράμμιση» ή «ζυγοστάθμιση», αυτό ήταν άλλο θέμα και εξαρτάται από όλους μας και κυρίως από το κάθε Δ.Σ..

Τη στιγμή που έγινε σκέψη αλλαγής του ονόματος της εφημερίδας, έχω τη γνώμη ότι έπρεπε πρώτα να γίνει ενημέρωση για την πρόθεση αυτή, να παρουσιαστούν τα επιχειρήματα και να δοθούν οι εξηγήσεις που δικαιολογούν και επιβάλλουν την αλλαγή του ονόματος ώστε να συνειδητοποιηθεί τούτο τουλάχιστον από την πλειοψηφία των συγχωριανών. Και στη συνέχεια η απόφαση να ληφθεί σε Γενική Συνέλευση και όχι από το Δ.Σ.

Γιατί με την ίδια λογική ένα άλλο Δ.Σ. μετά από δύο χρόνια μπορεί να διαγράψει τις «ΑΓΓΕΙΕΣ» κατά την κρίση του, κατά τον ίδιο τρόπο.

Η προσταγή «Υποδεχθείτε την εφημερίδα του Συλλόγου μας...» δε ξέρω τη στιγμή αυτή τι υποδοχή έτυχε. Ξέρω όμως ότι κάθε πράγμα δεν επιβάλλεται αλλά καθιερώνεται.

Πέρα από αυτό εκείνο που προσωπικά με αγγίζει περισσότερο μέχρι απόλυτα και πιστεύω ότι αυτό ισχύει για τη συντριπτική πλειοψηφία των συγχωριανών μας, δεν είναι η «ΚΑΪΤΣΑ» ή οι «ΑΓΓΕΙΕΣ» αλλά το περιεχόμενο αυτών.

Πάντως η «ΚΑΪΤΣΑ» θεωρώ ότι έχει καθιερωθεί στη συνείδηση όλων μας γιατί είναι συνώνυμη της ΚΑΪΤΣΑΣ η οποία έχει ριζώσει βαθιά και γερά στην καρδιά, την ψυχή και το νου μας έστω κι αν κάποτε, πριν αρκετές 10ετίες της άλλαξαν το όνομα επειδή αυτό προέρχεται από το ΚΑΪΤΣΑ.

Γιατί στην ΚΑΪΤΣΑ γεννηθήκαμε εμείς ή οι πρόγονοί μας, εκεί γαλούχηθηκαμε, νανουριστήκαμε, περπατήσαμε και περπατάμε, μεγαλώσαμε, δράσαμε, ζήσαμε και ζούμε.

Γιατί στο άκουσμα ή το αγγάντεμα της ΚΑΪΤΣΑΣ φτερουγίζει ο νους μας, αγάλλεται η ψυχή μας, σκιρτάει η καρδιά μας, χαμογελάει το πρόσωπο μας, ανατριχιάζει το κορμί μας!

Το δημοσίευμα «ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ ΚΑΙ ΝΕΟ Δ.Σ.» πάλι κατά την άποψή μου γράφθηκε με μεγάλο ενθουσιασμό, με πολύ συναίσθημα και με αέρα μεγάλου νικητή, ενώ θα έπρεπε να είναι ιδιαίτερα προσεγμένο

αφού και η πλέον ασήμαντη εκλογική διαδικασία εκείνο που κυρίως επιτυγχάνει είναι η δημιουργία τριβών και το άνοιγμα πληγών.

Και ενώ το δημοσίευμα είναι πολύ μικρό σε έκταση, εν τούτοις, είναι πολύ μεγάλο και πλούσιο σε αδυναμίες. Και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό που δίνει πολλές λαβές και στο πλέον αντικείμενο (φανταστείτε στο προκαταλημένο) αναγνώστη να κάνει πολλές κρίσεις και σχόλια.

Αν το κύριο άρθρο του Δ.Σ. περιέχει τόσους χαρακτηρισμούς και τόσες περιγραφές, το δημοσίευμα τούτο δίνει άλλες τόσες αφορμές για χαρακτηρισμούς και περιγραφές.

Προσωπικά τις αδυναμίες του δημοσίευματος τις επισημαίνω ως ΛΑΘΟΣ για να μη παρασυρθώ σε χαρακτηρισμούς και περιγραφές.

Έτσι λοιπόν:

1. Το δημοσίευμα αυτό ως ανακοίνωση για τις αρχαιρεσίες του Συλλόγου θεωρώ ότι είναι υπόθεση της Δ.Σ. Γι αυτό θα έπρεπε να υπογράφεται από το Δ.Σ. ή από την πρόεδρο και το Γραμματέα για το Δ.Σ.

ΛΑΘΟΣ επομένως η υπογραφή του από τον Κ. Βυζαντινό γιατί τούτο είναι καπέλωμα του Δ.Σ. Πέρα από το γεγονός ότι οι περισσότεροι συγχωριανοί μας θα φάγχονται να βρουν ποιος είναι ο Κ. Βυζαντινός.

2. Η σειρά αναγραφών των μελών του Δ.Σ. μετά τους αξιωματούχους γίνεται με βάση τους σταυρούς προτίμησης που πήρε το κάθε μέλος τη στιγμή που το ψηφοδέλτιο είναι ενιαίο.

ΛΑΘΟΣ και εδώ η ανατροπή της σειράς.

Μπορεί αυτό να φαίνεται λεπτομέρεια, αλλά η λεπτομέρεια συνθέτει το σύνολο.

3. ΛΑΘΟΣ, πολύ μεγάλο ΛΑΘΟΣ η οργανωμένη προσπάθεια κατάρτισης «συνδυασμών» μέσα στο ενιαίο ψηφοδέλτιο. Εύχομαι ολόψυχα τούτο να μην αποτελέσει την απαρχή δεινών για το Σύλλογο.

4. ΛΑΘΟΣ είναι να αναφέρεται ποιος κατάρτισε τον ένα «συνδυασμό» και να μην αναφέρεται ποιος κατάρτισε τον άλλον.

5. ΛΑΘΟΣ η καταμέτρηση και πολύ περισσότερο η δημοσίευση για ενημέρωση για τα «μονοκούκια» των «συνδυασμών».

6. ΛΑΘΟΣ το να αναφέρονται ως «μερικοί» και όχι με τον αριθμό τους αφού και αυτοί ήταν περίπου 25, όσοι στις επιλογές τους έδειξαν γενικότερη προτίμηση και δεν δέχθηκαν να μπουν στη λογική και στα κανάλια των μονοκούκιων.

7. ΛΑΘΟΣ η έκφραση στην παρένθεση «μεγάλη οικογενειακή στήριξη».

8. ΛΑΘΟΣ μεγάλο η σύμπτηξη οργανωτικής επιτροπής για οργάνωση της εκστρατείας κατακυρίευσης του Συλλόγου!

Οι εκλογές της 6 Οκτωβρίου 2002 έπρεπε να αποτελέσουν ορόσημο για ένα πραγματικά νέο και υπεύθυνο ξεκίνημα. Η αναφορά ή η επίθεση στο παρελθόν δεν συμβάλλουν στην κατεύθυνση αυτή με κανένα τρόπο.

Το παρελθόν πλέον είναι παρελθόν, είναι γνωστό σε όλους μας και ο καθένας μας είναι σε θέση να κάνει την κριτική του. Το παρελθόν πρέπει να διδάσκει το παρόν και να φωτίζει το μέλλον.

Ας προσπαθήσουμε επομένως όλοι μαζί με σκέψεις, με λόγια και με πράξεις να δημιουργήσουμε ένα λαμπρό παρόν που να κοσμεί το μέλλον, που να μην έχει να ζηλέψει τίποτα από το παρελθόν, που να μην έρθει κάποια στιγμή και δικαιώσει το παρελθόν.

Ας γαλβανίσουμε όλοι μας την ψυχή, την καρδιά και το νου ώστε ποτέ να μην χωράνε ίχνη σκουριάς του δικαιού.

Ας εμπλουτίσουμε τον εαυτό μας γενναιότητα που τόσο αναγκαία είναι σε κάθε περίσταση, ιδιαίτερη δύσκολη.

Ας πιστέψουμε όλοι μας ότι επιτέλους είμαστε αδέρφια, αγόρια και κορίτσια, αφού όλοι μας την ίδια μάνα έχασε το παιδί και το παιδί τη μάνα, ποιος ήταν σε θέση να ξερεπει την αλήθεια, κι όποιος την ήξερε πόση δύναμη έχει να τη συζητήσει αντικειμενικά και να την εμπιστευτεί σημερα, κι αυτός που θα την ακούσει πόση δύναμη έχει να την παραμερχούνται καθαρότατα καρδιάς, και νηφαλιότητα πνεύματος έχει ώστε να την παρουσιάσει αγνή τη στιγμή που κυριαρχούν μέσα μας τόσες αδυναμίες που και σήμερα ακόμα με το τίποτα ή το παραμικρό ξεπηδούν και εκφράζονται και νομίζουμε ότι είναι αρετές;

Το δημοσίευμα της «έρευνας» όπως είναι με τη γενική του μορφή και κυρίως το τμήμα με τίτλο «Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ» απεικονίζει την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε και επικράτησε την περίοδο εκείνη, απεικονίζει και την ψυχοπνευματική συγκρότηση του ανθρώπου που βρήκε την αιτία, την αφορμή και την ευκαιρία να αναδείξει όλες τις «αρετές» του, και την ανώμαλη περίοδο να την κάνει ανεξέλεγκτη, να την κάνει συμφορά, να την κάνει κατάρα, ανεξάρτητα του ποιος ξεκίνησε πρώτος, και ποιος έφταιγε περισσότερο και ποιος λιγότερο, ποιο ήταν το γιατί του ενός και ποιο του άλλου.

Οι γενικές αυτές περιγραφές της «έρευνας» χωρίς να χρειάζεται καμιά πιο πέρα ανάλυση και ανάπτυξη, κατά την άποψη μου είναι αρκετές να μας διδάξουν, τρόπο σκέψης και τρόπο συμπεριφοράς, τρόπο ενεργειών και τρόπο πράξεων, πράγματα τα οποία κατά την άποψή μου και από την πείρα μου, έχουμε περισσότερη ανάγκη εμείς με μεγαλύτερο ποιος είναι σεβαστός. Διότι αυτό είναι ανθρώπινο, αυτό είναι λογικό, αυτό είναι δημοκρατικό.

Η διατύπωση διαφορετικής άποψης για την «έρευνα» δε σημαίνει φόβο της αλήθειας. Αντίθετα σημαίνει σκέψη, σημαίνει θέση, σημαίνει παρρησία.

Προσωπικά όχι μόνο δε φοβάμαι την αλήθεια αλλά απεναντίσας η αλήθεια είναι αρχή μου, είναι πιστεύω μου, είναι σημαία μου, είναι ένα από τα ιδανικά μου. Έτσι απαντώ σε ερώτημα της «έρευνας»: «Ποιος φοβάται την αλήθεια;»

Εις το όνομα της αλήθειας η ΑΠΟΨΗ ΜΟΥ είναι τελείως αντιθέτη με εκείνη της «έρευνας» για το συζητούμενο θέμα, διότι πιστεύω ότι καθέ προσπάθεια για πιο πέρα ανάπτυξη και ανάλυση των γεγονότων και των καταστάσεων δηκεατίας εκείνης οχι μόνο δε θα βοηθήσει σε τίποτα αλλά αντίθετα θα ζημιώσει πρόσωπα και πράγματα, θα δηλητηριάσει σχέσεις, θα προκαλέσει συμφορά καινούρια, με τα συνακόλουθα, στους Καϊτσιώτες και την ΚΑΪΤΣΑ.

Πολύ περισσότερο αν δημοσιευτεί από την εφημερίδα μας ή ακόμα κι αν δημοσιοποιηθεί με οποιοδήποτε τρόπο.

Αυτή είναι η ΑΠΟΨΗ ΜΟΥ ΝΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝ. ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ ΛΑΜΙΑ 31-1-2003

ΤΟ ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

Ο Κώστας Μπιλίρης κάτω από το κείμενό μου της 11ης σελίδος της πεφιλημένης εφημερίδος μας «ΑΓΓΕΙΕΣ» (τεύχος 1) με προτρέπει να δώσω στοιχεία «γύρω από το εποχιακό χοροδιδασκαλείο και τα παντοπωλεία του χωριού μας», εκείνης της εποχής, που εμείς έχουμε προλάβει. Αγαπητέ Κώστα σπεύδω να ικανοποιήσω την επιθυμία σου, πριν οι πρόγονοι μας που είναι στημένοι και μας παρακολούθουν κατάφορα στο Ψηλόκαστρο, χύσουν και άλλα πικρά δάκρυα, για την μέχρι τουδε αδιαφορία μας. Αποκολληθήκαμε από την γενιά μας και πνίγομας από ντροπή! Ακούω στο βάθος της ιστορικής μας μνήμης με ανατριχίλα τη σάλπιγγα την Αγγειατών και πως θάθελα νάμουν αλπιθινός Αχιλλέας και όχι συμβολικός, όπως με αποκαλεί η πρόεδρος μας για να προσφέρω στην ιδιαίτερη πατρίδα μας ό,τι μεγάλο και υψηλό θα μπορούσα. Ενώ τώρα θέτω στη διάθεση του Συλλόγου μας, όλες μου τις μικρές δυνάμεις και γνώσεις. Κατά του Βάκωνα η γνώση είναι δύναμη και κάθε γνώση που προστίθεται είναι προσθίκη στην ανθρώπινη δύναμη, πλειοδοτεί ο Οράτιος.

ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΑ: Στη θέση που είναι χτισμένη η οικοδομή του Κώστα Θανασιά, προϋπήρξε ισόγειο κτίσμα, ιδιοκτησίας του Γεωργίου και Ήλια Σανίδα. Κατά τα πρώτα χρόνια της μετακίνησης του χωριού στην σημερινή θέση, χρησιμοποιήθηκε διδακτήριο του Δημοτικού Σχολείου. Από της λειτουργίας του ήδη υπάρχοντος Σχολείου και μάλιστα κατά καιρούς λειτούργησε ως καφενείο, αλλά και χαρτοπαικτική λέσχη του Γεωργίου Σανίδα. Το κτίριο αυτό, χώρος (αίθουσα), κρίθηκε κατάλληλο και για τη λειτουργία χοροδιδασκαλείου, από περιοδεύοντα χοροδιδάσκαλο, ο οποίος επισκεπτόταν συχνά το χωριό και μάλιστα κατά τους κειμερινούς μήνες, επειδή κατά τους υπόλοιπους οι νέοι ήσαν απασχολημένοι στις γεωργοκτηνοτροφικές εργασίες. Για μας τους νέους αυτό ήταν γεγονός. Κατά τις ώρες λειτουργίας του (συνήθως βραδινές) κάναμε «ματάκι» από τα παράθυρα, όταν οι κουρτίνες το επέτρεπαν.

Στο σχολείο, οι νέοι, διδάσκονταν χορούς Ελληνικούς, αλλά και (βαλς, ταγκό, τσάρλεστον). Το βαλς είναι Ευρωπαϊκός χορός, το ταγκό Νοτιοαμερικανικός και το τσάρλεστον Αμερικανικός (U.S.A.). Απεφοίτησαν και έγιναν άριστοι χορευτές οι Ανδρέας Κουτρούμπας, Κώστας Βλαχάκης, Παναγιώτης Κουτρούμπας, Γεώργιος Τσιγκόπουλος και άλλοι. Μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο ο δάσκαλος του χορού δεν επανεμφανίστηκε. Έπαυσε να ζει ο ίδιος καθαράς οι συνθήκες;

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΨΩΝΙΑ ΤΟΥΣ: Παντοπωλεία, προ του πολέμου, ήσαν τα ακόλουθα: α) Ευαγγέλου Κούτσικα, MINI MARKET, Η «ΕΝΩΣΗ», Γιάννη Στεφανή, Νίκου Κουτρούμπα «Η ΛΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ» και Χριστόφορου Δραγούνη. Μεγαλύτερη κίνηση παρουσίαζαν τα δυο πρώτα. Το πρώτο μάλιστα, πέρα από τα αποκικιάκα διέθετε και υφάσματα, φάρμακα (τότε τα τυποποιημένα φάρμακα ήσαν μόνον οι ενέσεις, ασπρίνες, κινίνο, το τσιρότο, τα έμπλαστρα και από τα κτηνοτροφικά τα χάπια κατά της κλαπάτσας των προβάτων). Προμηθευτές του ήσαν έμποροι χονδρικής πώλησης Πειραιώς, Θύνικης και Λάρισας και η μεταφορά γινόταν σιδηροδρομικώς μέχρι το σιδ. Σταθμό ΑΓΓΕΙΑΙ και εκείθεν μέχρι του χωριού με τα μουλάρια του Γεωργίου Δραγούνη.

Οι προμηθευτές των άλλων παντοπωλών ήσαν χονδρέμποροι της Λαμίας και Καρδίτσας και η μεταφορά των εμπορευμάτων γινόταν σιδηροδρομικώς και από του σιδ. Σταθμού, επίσης με ζώα.

Ειδικότερα το τυρί αγοραζόταν στην τσαντίλα από τους Σαρακατσάνους, οι οποίοι από της εορτής του Αγίου Γεωργίου (Απρίλιο) και μέχρι της εορτής του Αγίου Δημητρίου (26 Οκτωβρίου) μίσθωνταν τα βοσκοτόπια του χωριού μας, καθώς και από άλλους διερχόμενους κτηνοτρόφους και το βαρέλιαζαν οι ίδιοι, αφού το αλάτιζαν με χονδρό αλάτι. Ο πατέρας μου, ετοίμαζε περί τα 30 βαρέλια και τα τοποθετούσε στο ψυχρό υπόγειο του καταστήματος. Εκεί τα βρήκε η φωτιά των Ναζίδων Γερμανών, το έτος 1943, προς δόξαν του Ευρωπαϊκού πολιτισμού.

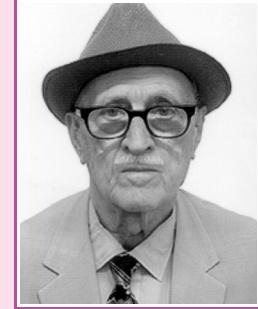
Τα μονοπωλιακά είδη (φωτιστικό πετρέλαιο, παιγνιόχαρτα, τσιγαρόχαρτα, αλάτι και σπίρτα) προμηθεύονταν από το Μονοπώλιο

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΕΞΙΣΤΟΡΕΙ ΚΑΤΟΧΙΚΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

(Είναι συνταξιούχος δικηγόρος)

Η ταν Ιούλης 1941. Οι Γερμανοί, μετά την κατάληψη και της Κρήτης, μια βραδιά μετέφεραν, μέσα σε κλεισμένα βαγόνια μιας αμαξοστοιχίας που στάθμευε στης Αγγείες, αιχμάλωτους του Αγγλικού Στρατού που τον είχαν νικήσει. Μέσα στο σκοτάδι -κοντά στην αμαξοστοιχία- εντοπίστηκε από μας ένας αιχμάλωτος φορώντας κοντό στρατιωτικό παντελονάκι του Αγγλικού Στρατού και κοντομάνικο χιτώνιο.

Τον πήραμε στο σπίτι και μας αφηγήθηκε ότι δραπέτευσε απ' την αμαξοστοιχία ξηλώνοντας απ' το πάτωμα του βαγονιού σανίδες και ότι ήταν Επιλοχίας του Αγγλικού Στρατού. Μετά την αναχώρηση της αμαξοστοιχίας, αποφασίσαμε να τον φυλάξουμε, αφού του φορέσαμε ρούχα πολιτικά, χωρίς να γνωρίσουμε το γεγονός αυτό σε κανένα. Τον κοιμίζαμε σε ένα δωμάτιο του σπιτιού, όπου δεν αφήναμε κανένα ξένο να μπει. Μόνο τη νύχτα τον βγάζαμε στο πίσω μέρος για να παίρνει λίγο αέρα καθαρό. Εν τω μεταξύ με τη συναναστροφή μαζί μας, έμαθε την ελληνική γλώσσα. Το μόνο μέρος που τον πήγαμε, ήταν η Απάνω Δρανίστα, όπου ήταν άλλοι 2 Άγγλοι στρατιωτικοί που ακόμα φορούσαν στρατιωτικά ρούχα. Ίσως από εκεί φαίνεται προδοθήκαμε για τη φύλαξη και απόκρυψη του, και που, για τη σύλληψή του, ξεκίνησε απ' την Λαμία, ο Διοικητής της Καραμπιναρίας ονόματι Γκαρντέλλα, με Καραμπινέρους, νάλθουν να τον συλλάβουν. Όταν έφθασαν στα Μεταλλεία Δομοκού, άνθρωποι των Μεταλλείων, πλησίασαν τον Έλληνα διερμηνέα και τον ρώτησαν για πού πήγαινον. Αυτός τους αποκάλυψε ότι ερχόταν για την οικογένειά μας. Αμέσως πήγαν στο Διευθυντή των Μεταλλείων κ. Λίνο Κογεβίνα (παλαιό Βουλευτή του Λευτέρη Βενιζέλου), ο οποίος γνώριζε την οικογένειά μας. Τότε ο Λίνος Κογεβίνας, έστειλε επειγόντως τη μηχανή Ντεκοβίλ στις Αγγείες με οδηγό κάποιον ονόματι Βραδήν, ο οποίος ήρθε σπίτι μας και μας ειδοποίησε. Εγώ πήρα τον Άγγλο Επιλοχία και υπό βροχή, ανέβηκα στο χωριό και πήγα στο Γιαννένικο (των Παπαδοκοτσλαίων) σπίτι, όπου, τον μεν φυλασσόμενο Επιλοχία έβαλαν να κοιμηθεί στον πάνω όροφο, εμένα δε στο ισόγειο. Μετά από λίγο, κατέφθασε εκεί ο μακαρίτης Νάκος Σιόβας -γαμπρός τους- και μας είπε ότι οι Καραμπινέρηδες είχαν μεταβεί στο σπίτι του μακαρίτη Καρατσαλή -Προέδρου του χωριού- και τον έδειραν για τη φύλαξη του Άγγλου Επιλοχία, ενώ δεν είχε ιδέα ο ανθρωπός. Αμέσως τον πήρα εγώ και υπό βροχή

ξεκινήσαμε για την Α πάνω Δρανίστα. Και για να μην μαζί του είπαν σημείως που τον είχαν νικήσει. Μέσα στο σκοτάδι -κοντά στην αμαξοστοιχία- εντοπίστηκε από μας ένας αιχμάλωτος φορώντας κοντό στρατιωτικό παντελονάκι του Αγγλικού Στρατού και κοντομάνικο χιτώνιο. Τον πήραμε στο σπίτι και μετά να συνεχίσουμε μαζί. Άλλα κάπου έχασε και κατέληξε στο κοπάδι με γελάδια του Καραγιάννη (Ψαλίδα), όπου έμεινε ένα με ενάμισι μήνα και μετά ξανά τον πήραμε στο σπίτι μας.

Όταν βγήκε το αντάρτικο, Άγγλος Αξιωματικός έστειλε στον πατέρα μου επιστολή, με την οποία ζητούσε να τον στείλουμε σε κείνον, αλλά αυτός αρνήθηκε. Κατά τον Απρίλιο 1943, του βγάλαμε ψεύτικη ταυτότητα Ελληνική και μ' αυτήν, τον πήρε και με τραίνο τον έφερε στην Αθήνα, όπου τον πήγε σε ένα σπίτι που ήταν Άγγλος Αξιωματικός (μυστικός), που δεν τον ξέρανε οι Γερμανοί) για σύνδεσή του. Εκεί, επειδή ήξερε τη Γερμανική γλώσσα φαρσί, υποπτεύθηκαν ότι είναι πράκτορας των Γερμανών και στον προθάλαμο, έβαλαν διάφορες φωτογραφικές, εκ των οποίων μια ήταν του αδελφού του (που συνελήφθη και εκείνος αιχμάλωτος από τους Γερμανούς). Μόλις είδε τη φωτογραφία του αδελφού του ταράχθηκε και από αυτό το γεγονός, που αμέσως δήλωσε ότι ήταν αδελφός του, πείσθηκε το προσωπικό του μυστικού Άγγλου Αξιωματικού για την ταυτότητά του Μάλιστα, ενώ στην οικογένειά μας έλεγε ότι ήταν Νεοζηλανδός, απεκαλύφθη ότι ήταν Εβραίος.

Μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας, Άγγλος Αξιωματικός που είχε εγκατασταθεί στο Βόλο, έγραψε στον πατέρα μου και πήγε εκεί ο αποθανών τελευταία αδελφός μου Θωμάς, όπου αφ' ενός του έδωκε κάποιο ποσό προς μερική αποζημίωσή μας για την τροφοδοσία που του είχαμε προσφέρει αφ' ετέρου, μάς έδωκε και κάποιο αναμνηστικό -τιμητικό χαρτί με την υπογραφή του Στρατάρχου Αλεξάντερ, ακόμα δε και το πραγματικό του όνομα και τη διεύθυνσή του στο Ισραήλ. Άλλα εμείς δεν του γράψαμε διότι αυτός έπρεπε να γράψει σε μας, και παίζαμε τα κεφάλια ολόκληρης της οικογένειάς μας, κρύβοντας και φυλάσσοντάς τον σχεδόν δύο χρόνια.

ΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΜΝΗΜΕΣ

Ο ΤΡΑΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΦΟΥΚΑ

Κόσμος πολύς στη ζωοπανήγυρη της Λαμίας. Άλλος ν' αγοράσει, άλλος να πουλήσει, άλλος να κάνει τράμπα κι' άλλος να δει.

Παρών κι ο Γιώργος ο Καραφούκας, με τη γκλίτσα στο χέρι -σήμα κατατεθέν επαρχιώτικης λεβεντιάς- και το κομπόδεμα κρεμασμένο στο λαιμό. Έτσι εξασφλάζαν τον παρά κείνα τα χρόνια.

Ήθελε από το χωριό του ν' αγοράσει ένα μουλάρι, αλλά κάπου τα ήπιε, κάπου έμπλεξε, κάπου μερακλώθηκε ο έρμος, άνοιξε το κομπόδεμα και παραλίγο να γίλιστρήσουν όλα τα λεφτά σε πιο τρυφερούς λαιμούς. Όταν συνήλθε και θυμήθηκε τις λεπτομέρειες της γλυκειάς ζωής, τα έβαλε με τις γυναικες.

- Άιντε τις παλιοκαρακάξες, μου τάφαγαν τα λεφτά! Άιντε τις καρακαηδόνες, πάει το μπλαρ. Με τούτα που μου απόμειναν, ούτε κολοβό γάιδαρο δεν αγοράζω.

Κι όπως περιδιάβαινε στενοχωρημένος τους δρόμους του παζαριού πέφτει το μάτι του πάνω σ' έναν τράγο με ταμπέλα.

- Γιατί ρε πατριώτη τον έχεις κορνιζαρίσμενό;

- Είναι ειδικός για αναπαραγωγή.

Το μυαλό του Καραφούκα, αρχίζει να δουλεύει.

- Κι δε μου λες, Είναι δοκιμασμένος;

- Μωρέ και σε χαρέμι από γίδες να τον ρίξεις, θα τα βγάλει πέρα.

Ο Καραφούκας τον αγόρασε. Τον έδεσε με ένα γερό σκοινί και πότε σέρνοντας, πότε σβαρνώντας τον έφερε στο χωριό. Τον πέρασε επιδεικτικά μέσα από τον κεντρικό δρόμο και προκαλούσε μόνος του τη συζήτηση να παινέψει τα αναπαραγωγικά προσόντα του τράγου.

- Μπα κι πήγες κατά το παζάρι; Εγώ πήγα. Από κει τον φέρνω. Ξέρεις τί ναι αυτό; Επιβήτορας! Δεν το χαρίζει καμιάς κατσίκας.

Όσοι έχετε γίδες για μαρκάλο, φέρτε να τις αναπαραγωγήσει. Δέκα κιλά καλαμπόκι τη μία.

Πήρε ο κουμπάρος του ο Θωμάς μια μανάρα και την πήγε.

- Άιντε κι διπλάρια, ευχήθηκε ο Καραφούκας, εισπράττοντας προκαταβολικά το καλαμπόκι.

Μα ο τράγος δε συμμερίστηκε τα σχέδια του αφεντικού του. Ψυχρός και ανέκφραστος, παρέμεινε στή θέση του, αναμασώντας μηχανικά τα ξερόφυλλα που είχε φάει.

- Σάματι δεν τα βλέπω καλά τα πράγματα, παρατηρεί ο κουμπάρος.

- Στέκα ντε. Στέκα να τη μυρίσει πρώτα. Ζωντανό είναι κι αυτό.

- Ψωφίμι είναι κουμπάρε, όχι ζωντανό.

Ο Καραφούκας βάλθηκε να τον καλοζώσει. Δώστο του κριθάρι, δώστο του καλαμπόκι, αλλά τίποτα. Του φέρανε και λάγιες, του παρέταξαν μπλιόρες, τον προκάλεσαν και με στέρφες, ο τράγος ασυγκίνητος.

Ο ταλαίπωρος ο Καραφούκας, πάει να σκάσει.

- Τί έπαθες ανάθεμα τον πατέρα που σ' έφτιαν; Τί σ' επιασε και δε λαλάει η φλογέρα σου; Μπας και σ' έχουν βασκαμένο;

Έφερε τη γριά Μαλούσαινα και τον πέρασε από φλιτζάνι.

- Άιντε τράγο. Στο 'κανα κι' αυτό τα χατίρι. Βάλε τώρα τα κουράγια σου, γιατί δε σου λείπει τίποτα.

Πληγή όμως ξανά λάγιες, ξανά μπλιόρες, ξανά στέρφες, ξανά τίποτα.

- Α ρε πλαντάμι του κερατά, μ' έκανες σε όλο το χωριό ρεζίλι. Όλο φαϊ και κακαράντζα είσαι.

Και πότε - πότε τον πλησίαζε και του μιλούσε με παράπονο.

- Γιατί ρε; Γιατί μου το κάνεις αυτό; Φτωχός άνθρωπος είμαι και γω. Οικογενειάρχης. Ξέρεις πόσα στόματα καρτερούν να φάνε από τα δικά σου κέφια; Δεν έχεις φιλότιμο ρε; Δεν έχεις αίμα πάνω σου;

Κι αρχίζει να πάιρνει γνώμες διάφορων συχωριανών του.

- Ντροπιάρης μου φαίνεται, λέει ο ένας.

- Γυναικώτος είναι. Ομοφυλόφιλος, γνωματεύει άλλος.

- Μπορεί να διαφωνεί με τον αγοραίο έρωτα, παρατηρεί ένας που έχει ταξιδέψει και παραπέρα.

Συνέβαινε όμως κάτι άλλο. Ο τράγος είχε βάλει στο μάτι μια βετούλα, γίδα της κυρά-Νάσαινας της γειτόνισας. Συχνά-πυκνά γύριζε το κεφάλι κατά το σταύλο που την είχαν, αφήνοντας γνώριμες κραυγές τραγικού πόθου.

Και μια μέρα, κόβει το σκοινί, πηδάει το φράχτη, πάει κοντά στην εκλεκτή του και κατά τους ισχυρισμούς του Καραφούκα, «την αναπαραγωγήσε».

Έτσι το βράδυ της ίδιας μέρας, έγινε ο διάλογος.

- Καλησπέρα Νάσαινα. Ήρθα να μου δώσεις τα δέκα κιλά καλαμπόκι που μου χρωστάς.

- Απούθε γιεμ στα χρωστάω;

- Τα χρωστάς στο λεβέντη που σούκανε τη

Ευθυμογράφημα του Κώστα Μπιλίρη

δουλειά.

- Τί λες παλιοχαμένε; Ποιος μούκανε μένα τη δουλειά;

- Σήμερα το γιόμα, δεν πρόησε ο τράγος το φράχτη και μαρκάλησε τη βετούλα;

- Γιεμ, ντιπ μυαλό δεν έχεις;

Επειδή γίνηκε η δουλειά του τράγου, θα πληρώσω εγώ μαρκαλιάτικα; Αι στου διαβόλου τη μάνα από δω και συ κι ο τράγος.

Είπαν κι άλλα λόγια, ακόμα πιο τραγικά. Φέρανε και το δάσκαλο, τον κυρ Φανούρη, άνθρωπο σεβάσμιο. Αυτός για να μη δυσαρεστήσει κανένα, εκφράστηκε στην καθαρεύουσα.

- Προσέξατέ με. Ακούσας τας ένθεν κακείθεν απόψεις, διευκρινίζω ότι τα τοιαύτα ζητήματα χρήσουσιν ιδιαζούσης διευθετήσως, καληγύκτα σας.

Η υπόθεση κατέληξε στο δικαστήριο. Ο Καραφούκας υπέβαλε μήνυση για παρακράτηση δεδουλευμένων και η Νάσαινα για βισιόμ και ανεπιθύμητη κύηση της βετούλας.

- Πόσων ετών είναι ο τράγος; Ρώτησε ο δικαστής.

- Τριών μου είπαν, απάντησε ο Καραφούκας.

- Και η βιασθείσα;

- Χρονιάρα, συμπλήρωσε η Νάσαινα.

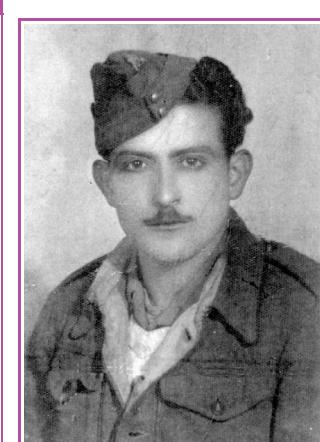
Ο Δικηγόρος της άρπαξε αμέσως την ευκαιρία.

- Εδώ κύριε πρόεδρε, εκτός όλων των άλλων αντιμετωπίζομεν και αποπλάνησιν ανηλίκου.

Και όπως συμβαίνει πάντα, ο νόμος είναι υπέρ του ανηλίκου. Όμως ο επίλογος γράφτηκε το ίδιο βράδυ στο χωριό. Με πρόεδρο τον Καραφούκα, που στάθηκε βλοσυρός απέναντι στον τράγο και του απηύθυνε την εσχάτη των ποινών.

- Εις θάνατον κερατά. Άλλα μη νομίσεις πως θα σε περάσω στο σουβλί, να γλιτώσεις μια ώρα αρχύτερα. Θα σε μουνουχίσω πρώτα παλιομπάσταρδε. Θα σου βγάλω τα μπιχλιμπίδια σου κι θα το κάνω κοκορέτσι. Καί θ' σ' αφήκω μέσα σε δέκα βετούλες να τις βλέπεις και να μαραίνεται η ψυχή σου.

ΤΟΝ ΠΑΠΙΟ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Στο τραπέζι (της μνήμης) που τα πίνω λείπουν τα ποτήρια σας. Λείπουν τα ποτήρια του Γιώργου Κούτσικα, του Θανάση Παπαθανασίου, του Φίλιππα Τζόγια, του Στέλιου Χατζηαργύρη και του Γιώργου Πάτρα.

Από το αρχείο του Σιούλα Πέτρου. Κάποιος στις φωτογραφίες σα να του φέρνει λίγο.